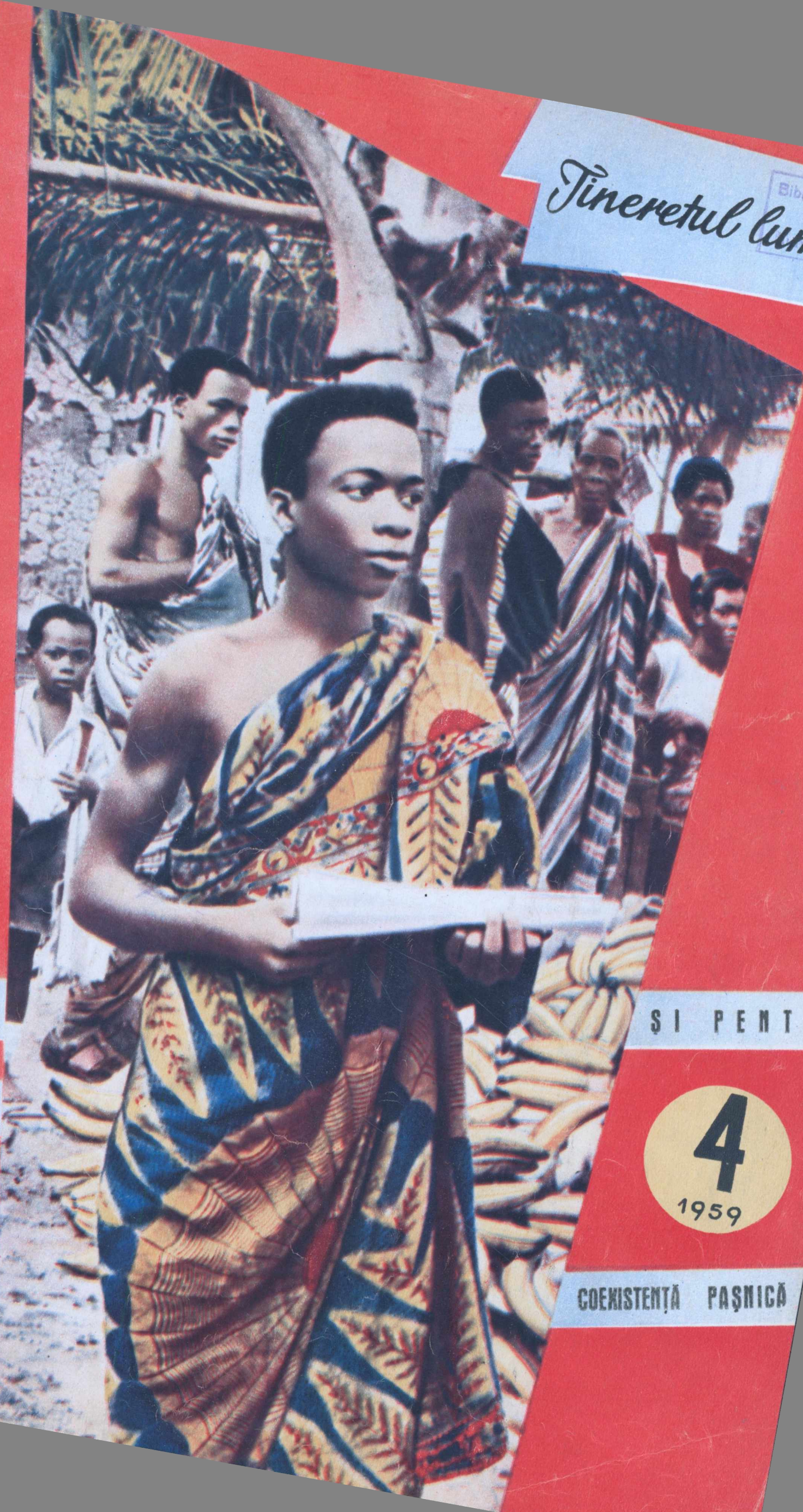

Biblioteca Centrală
Regională
Ieșeva

Tineretul lumii

4 APRILIE

SAZANA MONDIALĂ

TINERETULUI

IMPOTRIVA COLONIALISMULUI

ȘI PENTRU

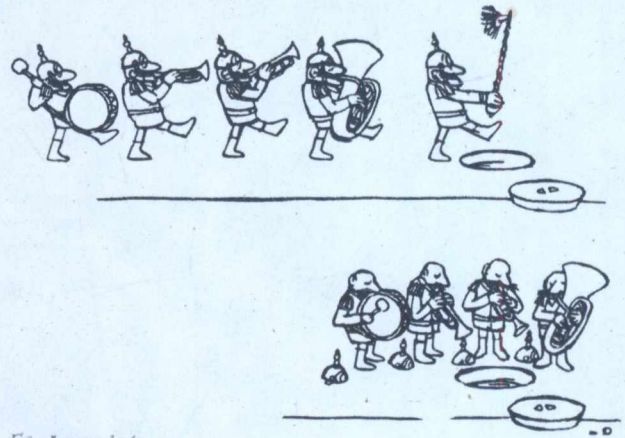
4

1959

COEXISTENȚĂ PAȘNICĂ

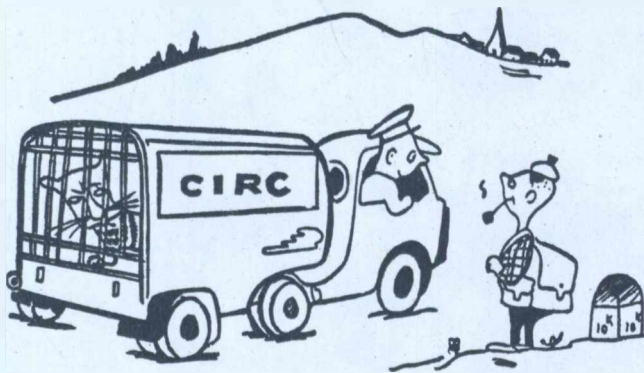
— Pentru do. sînt gata să plec în lună.
— Oh, acum nu e chiar atît de greu.

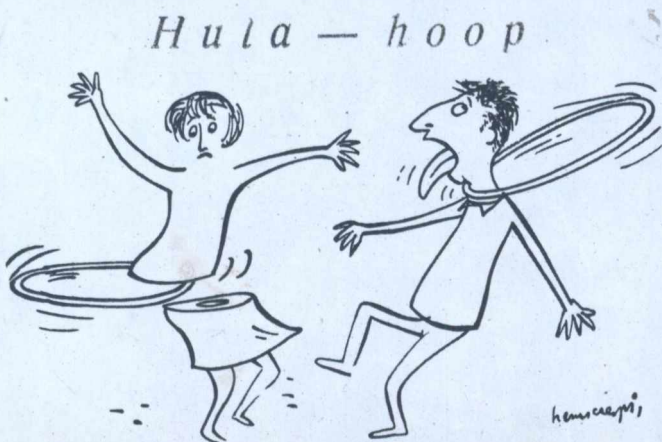
Fără cuoînte

Fără cuoînte

— Vreți să mă luați și pe mine?
— Cu plăcere. urcați-oa la spate.

Tineretul lumii

Revista internațională a tineretului editată de F.M.T.D. Apare lunar în limbile germană, engleză, chineză, spaniolă, franceză, maghiară, polonă, română, rusă, și o dată la două luni în arabă și suedeză.

COMITETUL DE REDACȚIE:

Director: Werner LAMBERZ (R.D.G.) **Redactor-șef:** Sukbendu MAJUMDER (India). **Membri:** ANDERSON Ingemar (Suedia), CHARVENET Paulette (Franța), CHEIKH Bara Lo (Senegal), JEUTNER Klaus (R.D.G.), KHRAISHI Ibrahim (Iordania), LATORRE Ernesto (Spania), VOLODIN Lev (U.R.S.S.), WILLISTON Floyd (Canada).

ADRESE:

Redacția centrală: Benczur-utca 34, Budapest VI — R. P. Ungară.

Redacția ediției în limba română: București, Piața Ștefiei nr. 1.

DRAGI CITITORI DIN ROMANIA.

Dacă doriți adrese ale tinerilor din alte țări pentru schimb de corespondență, adresați-vă **SERVICIULUI DE CORESPONDENȚĂ AL F.M.T.D.** Benczur-utca 34, Budapest VI, R. P. Ungară. Pentru acoperirea cheltuielilor acestui serviciu, adăugați în plic o serie filatelică completă în valoare de 1,50 lei.

În cazul când solicitați publicarea unui anunț la rubrica „prietenilor prin corespondență” din revista „Tineretul lumii”, valoarea seriei filatelice va fi de 2,25 lei. **TOATE CERERILE DE CORESPONDENȚĂ SE TRIMIT SERVICIULUI DE CORESPONDENȚĂ AL F.M.T.D.** Scrieți numai într-una din limbile de mare circulație (ex.: rusă, franceză, engleză etc.).

Mesajul

tineretului afro-asiatic

d. SUKHENDU MAJUMDER
secretar al F.M.T.D.

eri țara noastră se numea încă Guineea Franceză. Astăzi ne prezentăm cu multă mândrie: Republica Guineea liberă. Aceasta este calea luptei pentru libertate. Tineretul nostru va continua să lupte până când toți frații din Asia și Africa vor fi liberi". Cu aceste cuvinte a salutat conducătorul delegației Guineei pe cei 400 de delegați din 52 de țări, reuniți la Conferința tineretului afro-asiatic, care a avut loc la Cairo între 2 și 10 februarie 1959. La Conferința de la Cairo, prima conferință de acest fel din istoria mișcării de tineret, a domnit un spirit de încredere în victoria finală, de hotărâre în lupta pentru libertate, oricât de puternică ar fi oprirea, și de solidaritate între popoare și între tineri.

Era cu adevărat minunat să-i privești pe acești tineri reprezentativi ce discutau cu însuflețire diferitele aspecte ale problemelor tineretului: lupta împotriva im-

perialismului, mișcările de tineret, acțiunile împotriva discriminării rasiale, pacea mondială, sarcinile sociale și culturale, rolul femeilor, importanța festivalurilor tineretului etc. Puțini dintre participanți au vrut să știe dacă unii delegați erau naționaliști, socialiști sau comuniști, dacă erau de o credință sau de alta. Delegații și-au exprimat vederile lor cu fermitate și cu entuziasm și au ascultat cu atenție punctul de vedere al fiecăruia asupra temelor dezbătute. Și apoi, pe baza unui astfel de schimb de idei, s-au adoptat rezoluțiile. Participanții la conferință au venit din țări de curând eliberate, din colonii, din țările socialiste, reprezentând forțe însemnate în viața tineretului din cele două continente. Ei au declarat împreună: „Lupta popoarelor împotriva imperialismului este una și aceeași. Este o luptă națională în fiecare țară și în același timp o luptă interna-

țională, care cere sprijinul tuturor popoarelor din lumea întreagă pentru cauza libertății universale”.

A FOST ARĂTAT ADEVĂRATUL DUȘMAN

Federația Mondială a Tineretului Democrat a fost reprezentată de mine (un indian) și de Lo Cheik Bara din Senegalul de sub dominație franceză. Este firesc ca sentimentele noastre să fi fost în deplin acord cu sentimentele celorlalți. Și este mai semnificativ faptul că punctele de vedere exprimate la Conferința tineretului afro-asiatic sînt în esență aceleași cu punctele de vedere ale F.M.T.D. și diferă total de cele ale Adunării Mondiale a Tineretului (W.A.Y.). Tinerii din Asia și Africa au subliniat în mod just că lupta lor împotriva imperia-

(Continuare în pag. 2)

SUMAR:

Pagina

- 1 Mesajul tineretului afro-asiatic
- 2 1.450.000.000 de oameni au sfârșit lanțurile colonialismului
- 4 Înainte, spre libertate!
- 5 Delegații ne declară
- 5 Rolul tineretului în dezvoltarea economică
- 6 Imagini din Ghana
- 8 Cel de-al VII-lea Festival, bază pentru cooperarea întregii generații tinere

- 9 „Si noi vrem să profităm de posibilitățile oferite de Viena”
- 10 Indtanul, locuitorul fără drepturi al Ecuadorului
- 11 Dansurile naționale în Ceylon
- 12 Inițiative tineresti
- 15 Fericirea de a fi muncitoare și mamă
- 17 Cititorii ne scriu
- 18 Șomajul, o plagă pentru tineretul suedez
- 19 „Marea insulă” sub colonialism
- 20 Flacări și fete din Bonfida

- 23 Faceti cunoștință cu tinerii din Asia și Africa
- 24 Jocuri distractive

COPERTA A III-a: Cinematografa libaneză

COPERTA A IV-a: La „Costul festivalului” de la Uzinele Mao Tze-dun din București a venit în această seară Valentin Loghin, solist al Teatrului de operă și balet, să le vorbească tinerilor muncitori despre cel de-al VI-lea Festival Mondial de la Moscova, la care a participat.

COPERTA NOASTRĂ:
Tinerii din Ghana

Tineretul lumii

M E S A J U L T I N E R E T U L U I A F R O - A S I A T I C

(Urmare din pag. 1)

lismului este o luptă internațională. Cine ar putea coordona și ajuta această luptă internațională dacă nu organizațiile internaționale ale tineretului? Nu poți lupta fără să știi împotriva cui este îndreptată această luptă. Conferința de la Cairo a arătat clar cine este adevăratul dușman: imperialismul, în frunte cu cel american.

Rezoluția politică adoptată de conferință menționează îndeosebi problemele din 29 de țări și teritorii: Algeria, Kenya, Camerun, Okinawa, Irianul Occidental, Taiwan, Coreea, Vietnam etc.

Tineretul trebuie să fie alături de poporul din Algeria. Dar împotriva cui se desfășoară această luptă? Impotriva imperialismului francez, desigur. El singur nu reprezintă însă tabloul complet. Tinerii din Asia și Africa au declarat categoric: „...Orice sprijin pentru cauza algeriană trebuie să împiedice imperialismul francez să primească vreun ajutor din partea marilor puteri prin aliații săi din cadrul N.A.T.O.“.

Lupta pentru libertatea și independența Algeriei, pe baza recunoașterii guvernului provizoriu al Algeriei, este în același timp o luptă pentru a împiedica ajutorul N.A.T.O. În această problemă, F.M.T.D. este de acord cu înțelegerea pe care o dă tineretul din cele două continente acestei probleme. Tocmai acest fapt încearcă să-l ascundă W.A.Y., deși a declarat că sprijină tineretul algerian.

W.A.Y. se proclamă cu mândrie „nepărtinitoare” și acuză F.M.T.D. de a fi „părtinitoare” tocmai pentru că noi îndrăznim să descoperim adevăratul dușman și lupta împotriva lui. Este interesant de remarcat că, în toate problemele în

care eram acuzați că sîntem părtinitori, părerile Conferinței tineretului afro-asiatic sînt identice cu ale noastre.

Iată cîteva exemple. În problema Okinawei, conferința a cerut Organizației Națiunilor Unite să recomande S.U.A. să ia măsurile necesare pentru redarea acestei insule Japoniei. Conferința a condamnat „Pactul militar anglo-american încheiat în aprilie 1957 împotriva poporului Iordaniei”. Tineretul din Asia și Africa sprijină revendicarea popoarelor coreean și vietnamez pentru unificarea pașnică a țărilor lor fără nici un fel de intervenție străină și cere retragerea trupelor americane din Coreea de Sud și din Vietnamul de Sud. Declarînd că „Taiwanul face parte din teritoriul chinez și că problema Taiwanului ar trebui să fie rezolvată de către chinezi”, Conferința de la Cairo a condamnat cu fermitate agresiunea imperialistă americană în regiunea Taiwanului.

F.M.T.D. va sprijini din toată inima hotărîrile Conferinței de la Cairo și vom respecta totdeauna punctele de vedere ale tinerilor din aceste două continente în lupta lor comună împotriva imperialismului. Poate, în interesul acestei cauze comune, ne-am putea adresa Adunării Mondiale a Tineretului cerîndu-i să-și revizuiască așa-numita ei poziție „nepărtinitoare”, care, de fapt, în lumina părerilor tineretului afro-asiatic, servește imperialismul. Revizuiindu-și atitudinea, W.A.Y. poate contribui, de asemenea, dacă dorește, la lupta internațională împotriva imperialismului. Aproape toți participanții la conferință au vorbit cu același glas împotriva dușmanului comun, imperialismul. O singură voce timidă, de compătimit, s-a ridicat împotriva așa-zisului „pericol al comunismului”. Era

vocea delegației Vietnamului de Sud, al cărei conducător era un membru al W.A.Y. Delegația Vietnamului de Sud și o parte a delegației japoneze s-au văzut, de altfel, izolate de restul tinerilor. Ele au crezut că pot crea o diviziune în stînul conferinței, dar experiența trecutului și a prezentului a apărut unitatea tineretului afro-asiatic împotriva dușmanului comun: imperialismul.

Conferința a chemat tineretul să sărbătorească ziua de 24 aprilie, ziua proclamării principiilor de la Bandung, ca zi internațională de luptă împotriva imperialismului. F.M.T.D. a sărbătorit și va sărbători această zi, și toate forțele tineretului ar trebui să se unească pentru a demonstra solidaritatea internațională în lupta dusă împotriva colonialismului.

LUPTA PENTRU PACEA MONDIALĂ

Apariția statelor independente într-o mare parte a Asiei și Africii și lupta entuziastă pe care o desfășoară popoarele din aceste două continente pentru libertate și pace au întărit în mod considerabil mișcarea mondială pentru pace. Tineretul din Asia și Africa este conștient de răspunderea sa. Reflectînd această responsabilitate, Conferința de la Cairo a cerut tineretului din Asia și Africa să lupte împreună cu tineretul din celelalte țări ale lumii pentru interzicerea imediată și necondiționată a experiențelor cu armele nucleare, pentru interzicerea folosirii și stocării armelor nucleare, pentru lichidarea bazelor atomice și a celorlalte baze instalate pe teritoriile altor țări, pentru a pune capăt cursei înarmărilor nucleare și nenucleare și pentru folosirea energiei nucleare în scopuri pașnice.

Sprijinind aceste sarcini, delegatul din Kenya a spus: „Tineretul din Kenya își dă seama că imperialismul și colonialismul sînt incompatibile cu pacea. Pentru a apăra pacea, aceste forțe trebuie să fie extirpate cu totul și înlocuite prin instituții democratice“.

1945-1959: 1 MILIARD 450

TOATE PROBLEMELE SÎNT LEGATE DE IMPERIALISM

Oricare ar fi fost subiectul discuției, ne găseam mereu în fața problemei esențiale: imperialismul.

O discuție foarte însuflețită a avut loc în legătură cu cultura națională. Timp de secole, imperialiștii au vorbit de „responsabilitatea albilor față de rasele de culoare”, de „misiunea lor civilizatoare” etc. Istoria a condamnat aceste lozinci ca învechite și false. Cultura nu s-a dezvoltat cu adevărat decît în țările libere și independente. Imperialismului îi este frică de cultura națională, care se străduiește să păstreze moștenirea progresistă a ideilor, a cunoștințelor, a experienței, a valorilor emoționale și morale ce leagă trecutul de prezent și viitor, dînd cea mai bună expresie speranțelor popoarelor. Imperialismul împiedică dezvoltarea științelor, a literaturii, a artelor etc. Pe de altă parte, imperialismul face tot felul de eforturi pentru a zdruncina încrederea tineretului în el însuși și în popor, pentru a-l duce la desperare, la negarea culturii naționale, la suprimarea limbii naționale, la necunoașterea adevăratei istorii a poporului, pentru a menține poporul și tineretul în analfabetism și ignoranță — departe de orice dezvoltare progresistă și științifică —, pentru a putea exploata poporul o veșnicie.

Tineretul afro-asiatic, făcînd această analiză, a declarat:

„Lupta împotriva imperialismului este foarte importantă pentru crearea unei culturi naționale, pentru dezvoltarea și consolidarea ei, deoarece libertatea politică și culturală sînt de nedespărțit”.

Au avut loc discuții serioase în legătură cu metodele folosite în domeniul schimburilor culturale între tinerii țărilor afro-asiatice și s-au recomandat unele măsuri pentru a-i ajuta pe tinerii din țările coloniale.

SOLIDARITATEA — SUBIECTUL PRINCIPAL

Dacă încercăm să găsim un cuvînt pentru a descrie conferința, acest cuvînt este: solidaritatea. Solidaritatea nu numai între tinerii țărilor afro-asiatice, ci și cu ceilalți tineri din lumea întreagă. Conferința a lansat un apel către întregul tineret pentru a-l chema să participe la cel de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților, ce va avea loc la Viena, în iulie, în acest an.

Toți oamenii de bună-credință sînt satisfăcuți de rezultatele fructuoase ale primei Conferințe a tineretului afro-asiatic.

F.M.T.D. sprijină în întregime hotărîrile Conferinței de la Cairo. Incepînd din anul trecut, de cînd Conferința de solidaritate a popoarelor afro-asiatice a adoptat o recomandare privind organizarea acestei conferințe a tineretului, noi am făcut tot ce ne-a stat în putință pentru a o populariza și a contribui la succesul ei. Ne alăturăm milioanei de tineri care, pretutindeni, în lumea întreagă, au salutat rezultatele Conferinței de la Cairo cu bucurie și entuziasm. Nu putem decît să ne exprimăm regretul în legătură cu tăcerea sau știrile deformate din presa imperialistă, care încearcă să diminueze marea însemnătate a acestei conferințe.

MILIOANE DE OAMENI

AU SFĂRÎMAT LANȚURILE COLONIALISMULUI

Foamete, mizerie, analfabetism, oprimare culturală, jaf economic, acestea au fost urmările colonialismului pentru generații întregi de bărbați și femei. În țările subjugate colonialismului, zilele și nopțile au fost marcate de represiuni, teroare sîngeroasă, masacre. Au curs torente de sînge pentru ca agresorii să se poată îmbogăți.

Dar la sfîrșitul celui de-al doilea război mondial a avut loc o cotitură. Începînd din 1945, lanțurile colonialismului se sfî-

rîmă, verigă după verigă. În decurs de 15 ani, mai mult de 1.450.000.000 de oameni au rupt cătușele trecutului și s-au trezit la o viață nouă. A trecut vremea cînd un tun pus la vărsarea unui rîu putea înghiunchea un popor.

Această mișcare de neînving, adevărată furtună în istorie, reprezintă unul dintre cele mai mari evenimente ale vremurilor noastre. Secolul al XX-lea, secolul atomului și al cosmosului, va fi și secolul dispariției colonialismului.

Popoare altădată menținute în sclavie devin mature și progresează dovedindu-și capacitatea de a se conduce singure. Torța pe care acestea au aprins-o înflăcărează lupta pentru libertate în țările încă subjugate. Mișcarea de eliberare națională se dezvoltă tot mai mult, mătîrînd colonialismul condamnat la pieire, dar care oprimă încă 160.000.000 de oameni.

Tineretul din lumea întreagă salută popoarele eliberate și pe acelea care luptă pentru cîștigarea independenței lor.

VOCEA TINERETULUI AFRO- ASIATIC: ÎNAINTE, SPRE LIBERTATE!

Conferința tineretului afro-asiatic consideră că tineretul constituie o forță a popoarelor. Tineretului îi revine sarcina să construiască un viitor strălucit și prosper pentru popoarele din lumea întreagă. Totuși, în lupta sa pentru un viitor mai bun, tineretul se lovește de greutăți care-l împiedică să-și realizeze dorința de progres, de prosperitate, de a duce o viață liberă și demnă.

Tinerii consideră că acțiunile imperialiștilor, care urmăresc să-i exploateze și să-i transforme în sclavi, să se amestece în treburile interne ale țărilor lor, constituie un pericol care le amenință speranțele. Ei consideră de asemenea că din interesele imperialiștilor rezultă alianțele și pactele potrivnice spiritului Cartei O.N.U., care sînt un pericol

pentru pacea lumii. Aceste planuri duc la urzirea de comploturi împotriva guvernelor naționale, la crearea unei atmosfere încordate în relațiile internaționale, la subminarea drepturilor țărilor mici la libertate, suveranitate și independență.

Tineretul din țările afro-asiatice constată că imperialiștii duc o politică de război rece, că desfășoară cursa înarmărilor atomice și neatomice. Astfel de fapte pot provoca un război mondial, nefast pentru tineret și pentru toate popoarele.

Pe baza acestei convingeri și în spiritul Conferințelor de la Bandung, Cairo și Accra, Conferința tineretului afro-asiatic condamnă:

- imperialismul și colonialismul sub toate formele și aspectele;

- amestecul străin în treburile interne ale țărilor;

- pactele și alianțele militare și politice, precum și

tratatele bilaterale cu caracter agresiv, care pun în pericol pacea lumii și distrug aspirațiile tineretului;

- crearea de baze militare imperialiste în țările Africii și Asiei;

- exploatarea economiei naționale pentru profitul puterilor imperialiste;

- ajutoarele condiționate, în detrimentul țărilor mici, ce urmăresc să le știrbească acestora suveranitatea și independența și le situează în zonele de influență ale puterilor imperialiste;

- metodele folosite de imperialiști, inclusiv acelea care au drept scop să-i ațîțe pe africani și asiatici unii împotriva altora;

- manevrele imperialiste îndreptate împotriva țărilor arabe libere și a naționalismului arab, împotriva unității, a securității, a solidarității și a luptei lor.

Conferința tineretului afro-asiatic sprijină pe deplin:

- Carta Națiunilor Unite și hotărârile Conferințelor de la Bandung, Cairo și Accra;

- dreptul popoarelor la libertate și independență;

- drepturile popoarelor de a hotărî singure asupra problemelor lor interne și de a-și alege forma de guvernământ care le convine;

- politica de neutralitate pozitivă adoptată de unele țări afro-asiatice în scopul consolidării păcii.

Conferința confirmă principiile coexistenței pașnice și dreptul popoarelor dezmembrate de a-și realiza unitatea, prin metode pașnice.

(Extrase din rezoluția politică)

TINERETUL AFRO-ASIATIC SPRIJINĂ IDEEA FESTIVALURILOR MONDIALE

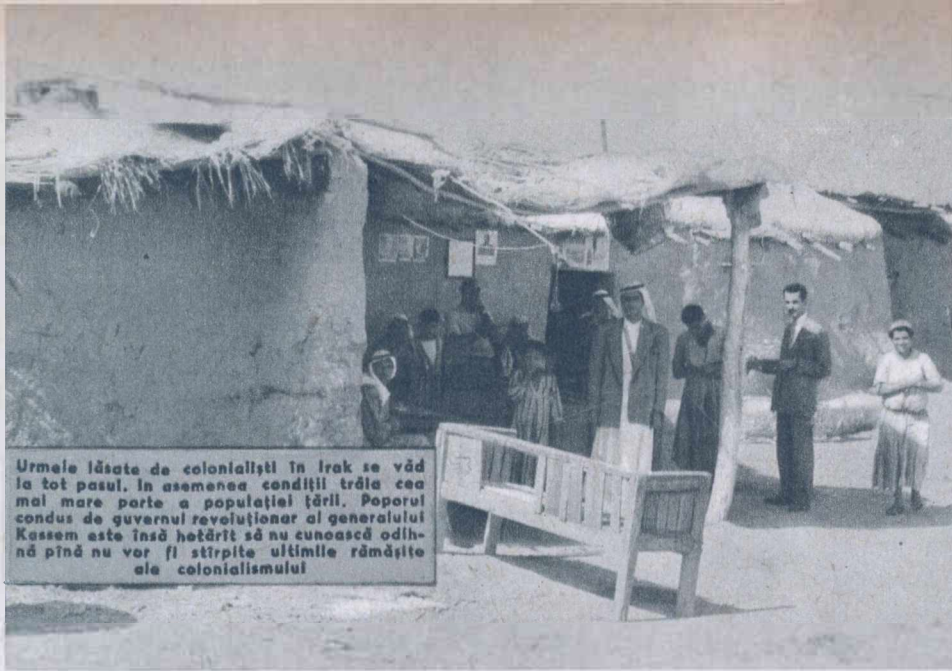
Organizațiile de tineret interesate din țările afro-asiatice vor încuraja organizarea festivalurilor locale în scopul valorificării patrimoniului popular artistic și vor încuraja participarea la festivalurile mondiale, cum este și Festivalul de la Viena, pentru a cîștiga experiența în domeniul internațional.

24 APRILIE

Conferința tineretului afro-asiatic cheamă tineretul să sărbătorească ziua de 24 aprilie ca zi de luptă împotriva Imperialismului, pentru cooperare care să ducă la realizarea obiectivelor Cartei O.N.U., pentru sprijinirea mișcărilor naționale și pentru consolidarea principiilor coexistenței pașnice.

Un aspect din timpul lucrărilor conferinței

Urmele lăuate de colonialiști în Irak se văd la tot pasul. În asemenea condiții trăiește cea mai mare parte a populației țării. Poporul condus de guvernul revoluționar al generalului Kassem este însă hotărât să nu cunoască odihnă pînă nu vor fi stîrpite ultimile rămășițe ale colonialismului

ROLUL TINERETULUI ÎN DEZVOLTAREA ECONOMICĂ

Conferința constată că tinerii din Asia și Africa pot participa la dezvoltarea economică a țărilor lor. Tinerilor le revine sarcina de a juca un rol important în această direcție. Conferința subliniază că rolul pe care tineretul și-l asumă constituie o parte integrantă a luptei sale împotriva exploataării, împotriva războiului și colonialismului.

Conferința consideră că industrializarea națională în țările Asiei și Africii contribuie la înlăturarea imperialismului și la prosperitatea popoarelor. Pentru aceasta, conferința recomandă studenților și oamenilor de cultură să participe pozitiv la realizarea proiectelor industriale din țările lor, la creșterea producției agricole și la păstrarea bogăției zoologice.

Conferința recomandă absolvenților facultăților tehnice să refuze orice muncă în țările colonialiștilor și să-și consacre întreaga lor experiență tehnică pentru țările lor și țările afro-asiatice.

Conferința recomandă autorităților culturale să lege educația tehnică din țările lor, în toate etapele, de proiectele de dezvoltare economică și de planificare industrială și agricolă, încît să se dea posibilitatea studenților să contribuie imediat după terminarea studiilor la realizarea acestor proiecte.

Conferința recomandă autorităților culturale să facă în așa fel, încît școlile industriale și facultățile politehnice să fie centre de producție, și nu simple institute de învățămînt și de experiență.

(Extrase)

AJUTORUL CULTURAL PENTRU STATELE CARE NU SÎNT ÎNCĂ INDEPENDENTE

Conferința salută lupta popoarelor pentru cîștigarea independenței, pentru apărarea și consolidarea ei și îndeamnă țările care și-au cîștigat independența să facă tot ce e posibil pentru a acorda acestor popoare ajutor, și îndeosebi ajutor cultural.

Conferința recomandă țărilor afro-asiatice independente să rezerve un număr cît se poate de mare de locuri în școlile lor, în institute și universități, pentru tinerii statelor care nu și-au cîștigat încă suveranitatea, ajutînd astfel tineretul să devină în viitorul apropiat o forță care să lupte împotriva imperialismului.

Conferința recomandă statelor afro-asiatice independente să creeze școli, institute și centre culturale în țări care nu au încă metode de învățămînt,

să le procure profesori și specialiști în diferite domenii culturale.

Conferința recomandă, de asemenea, să fie încurajate toate metodele culturale, excursii, tabere, festivaluri, congrese, să se înlesnească trimiterea de cărți, ziare, reviste, filme etc. care pregătesc tineretul din statele lipsite de suveranitate să valorifice experiența țărilor surori din Africa și Asia în diferite domenii: economic, social, cultural.

(Extrase din rezoluție)

SĂ FIE INTERZISĂ DISCRIMINAREA RASIALĂ

În ciuda extinderii mișcării de eliberare în țările afro-asiatice, deși numeroase popoare din Asia și Africa și-au obținut independența, o mare parte a tineretului suferă datorită aplicării în multe țări a unei politici de discriminare, care, în contradicție cu aspirațiile tineretului spre o viață liberă și demnă, privează tineretul de drepturile politice, sociale, economice și religioase cele mai elementare.

În legătură cu aceasta, Conferința tineretului afro-asiatic hotărăște următoarele:

— Condamnă politica de discriminare rasială sub toate formele și cheamă tineretul din lumea întreagă să denunțe această politică.

— Condamnă atitudinea rușinoasă adoptată de guvernul din Africa de Sud, S.U.A. și de către orice alt guvern a cărui politică este bazată pe discriminarea rasială.

— Cheamă tineretul din lumea întreagă să intervină pe lângă O.N.U. să înlătore dintre membrii săi orice guvern care nu ia măsurile necesare pentru a pune capăt discriminării rasiale în țara sa.

— Conferința face apel la tineretul afro-asiatic pentru a se opune guvernelor, instituțiilor și organismelor în care este în vigoare discriminarea rasială.

— Conferința cere, de asemenea, tineretului din Asia și Africa să respingă toate legile care permit străinilor să ia pămîntul ce aparține popoarelor băștinașe.

— Conferința pune în fața tineretului Asiei și Africii sarcina de a contribui la lupta pentru abolirea discriminării rasiale și cere tinerilor să depună în această privință toate eforturile în cadrul organizațiilor lor, în cadrul instituțiilor și în toate cercurile și domeniile de activitate, folosind toate metodele posibile, cum sînt: presa, radioul, artele etc.

(Extrase din rezoluție)

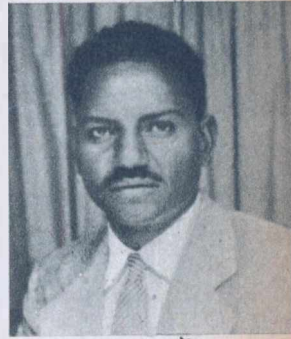
DELEGAȚIILE ***** NE DECLARĂ:

MOUSTAPHA AHMED SALHI
conducător al delegației sudaneze

„Delegația noastră se întoarce în țara sa entuziasmată de hotăririle conferinței. Ca reprezentant al unei țări africane care și-a cîștigat recent independența, îmi exprim profunda bucurie în legătură cu apelul lansat de conferință pentru solidaritatea tineretului afro-asiatic împotriva imperialismului.

În afară de aceasta, avem și alt motiv pentru a fi fericiți. La conferință am întilnit sute de reprezentanți din diferite țări arabe — din Irak, R.A.U. etc. — și aici s-a demonstrat o dată mai mult că ne vom păstra unitatea împotriva provocărilor imperialiste care au drept scop divizarea noastră.

Vă asigur că sute de tineri din țara mea vor participa la Festivalul de la Viena, pe care Conferința de la Cairo îl sprijină“.

D-ra MUMTAT GHULAM ALI
conducătoare a delegației Pakistanului

„Aș vrea să vă vorbesc despre problemele femeilor. După părerea mea, femeile trebuie să joace un rol în determinarea destinului poporului nostru. Fără realizarea acestui adevăr, lupta pentru emancipare nu poate duce la o victorie apropiată.

Timp de secole, femeile popoarelor Asiei și Africii au fost ținute în ignoranță, superstiții și analfabetism. Fără a le pune capăt acestor plăgi sociale, nu se poate vorbi de progres în Asia și Africa.

Conferința tineretului afro-asiatic a luat în discuție această problemă, și sînt mulțumită. Am salutat prilejul pe care l-am avut pentru a lega numeroase prietenii și pentru a constata că noi gîndim în același fel în multe probleme“.

D-I YOSHIHARU SEK
reprezentant al Departamentului tineretului din SOHYO (Consiliul General al Sindicatelor din Japonia)

„Aș vrea să subliniez semnificația Conferinței tineretului afro-asiatic ca manifestare istorică a tinerilor din cele două continente, în lupta împotriva imperialismului și colonialismului, pentru coexistență pașnică. Noi, tinerii muncitori și sindicaliști japonezi, am trimis delegați.

În cursul pregătirilor pentru această conferință am organizat numeroase întruniri în țara noastră și ne-am exprimat hotărîrea de a întări solidaritatea tineretului afro-asiatic.

Tinerii muncitori japonezi vor lupta mereu împotriva imperialismului și colonialismului, împreună cu frații și surorile noastre din Asia și Africa“.

DELEGAȚIILE ***** NE DECLARĂ:

imagini

6 martie 1957 este data la care colonia engleză Coasta de Aur a devenit Republica Ghana. Popoarele din Ghana sărbătoresc această dată istorică cu bucurie și mândrie. În timpul celor doi ani de existență, tinăra republică a obținut succese uriașe, cu toată trista moștenire a regimului colonialist.

Lupta împotriva leprei și a febrei galbene, construcția de drumuri și locuințe, deschiderea unei universități și proiectul de construire a unui port internațional la Tema sînt primele rezultate ale noului fel de viață. Sîntem siguri că cei 5.000.000 de oameni din Ghana, prin munca lor plină de elan și datorită devotamentului lor față de cauza eliberării întregului continent al Africii, vor obține noi succese. Fără îndoială, politica anticolonialistă a guvernului dr. Nkruma, bazată pe principiile Conferinței de la Bandung, va fi o contribuție în acest sens.

din Ghana

1 — Bărcile simple de pescuit, lucrate cu mîna, fac parte din peisajul acoperit cu palmieri de pe coasta Ghanei, în golful Guineea. Aci, mîini îndemnatice scot din mare, printr-o muncă grea, bogăția care va îndestula masa populației. Colibele primitive ale pescarilor, acoperite cu foi de palmieri și cu trestie, sînt mărturiile oprimării la care a fost supus acest popor harnic de către colonialiști pînă nu demult.

2 — Unul din drumurile din Ghana construit de curînd. Pe colina acoperită cu o vegetație tropicală se vede o fortăreață sumbră. Centru de comerț în secolul al XV-lea, această fortăreață a devenit mai tîrziu locul afacerilor murdare ale traficantilor de sclavi și, în sfîrșit, un punct de sprijin al colonialiștilor pentru oprimarea populației indigene.

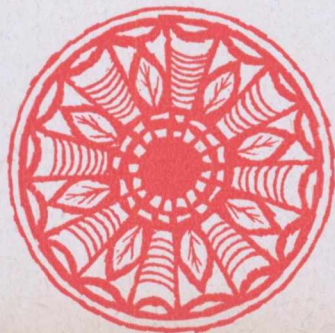
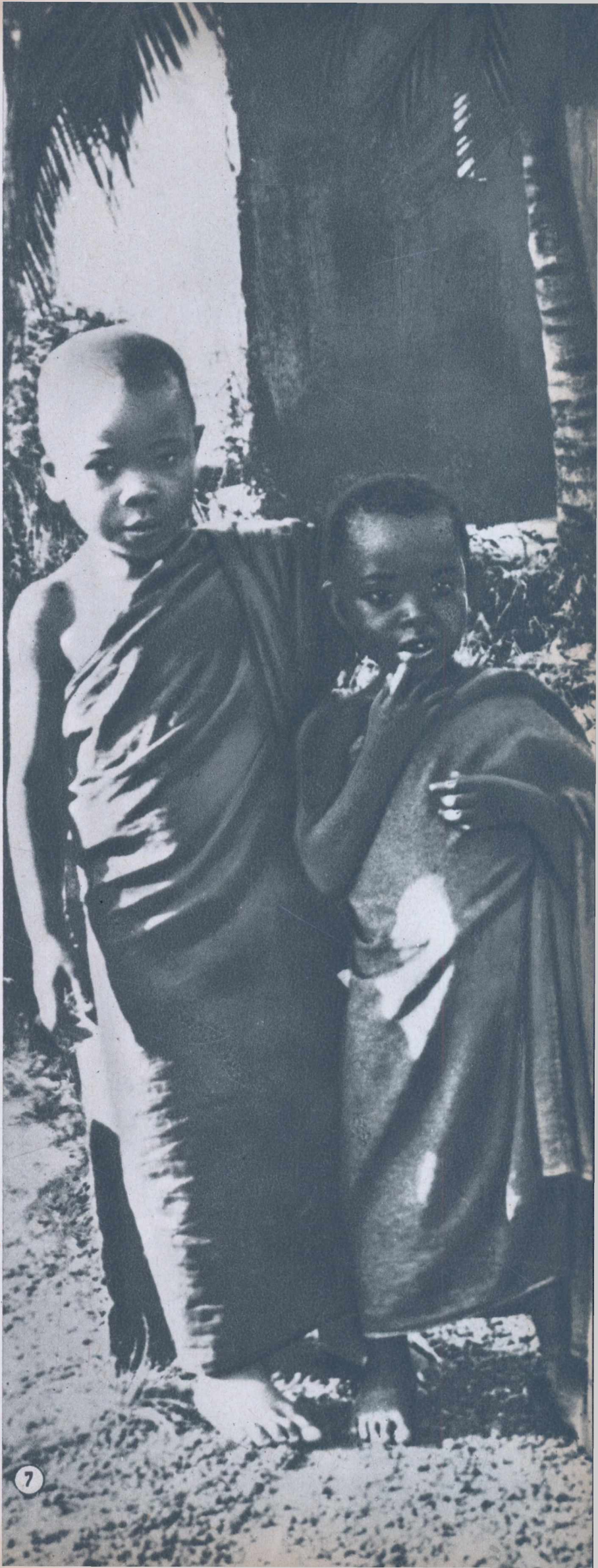
3 — Vechiul port Accra, capitala Republicii Ghana, va fi, de asemenea, transformat și întinerit. În afară de nolle construcții ale clădirilor administrative și culturale, guvernul are un program de construcții de locuințe ieftine. Fotografia noastră reprezintă Accra-Orașul nou, un cartier care s-a dezvoltat repede după eliberare.

4 — Iată cum au încărcat și descărcat locuitorii Coastei de Aur marile vapoare pentru comerț timp de zeci de ani. Astăzi, docherii din Ghana au în față perspectiva unui viitor mai bun: ținara republică va construi un port modern la Tema.

5 — Costumele naționale multicolore ale femeilor predomină în vestitul irlg „Mamy”. Negustoresele își laudă în gura mare produsele pe care adeseori le-au cultivat și le-au recoltat singure.

6 — Monocultura, expresie tipică a setei de cîștig a capitaliștilor, predomină încă în Ghana. Guvernul, pe baza unui program agricol, se străduiește să încurajeze dezvoltarea unor culturi variate. Astfel se cultivă în prezent, în afară de cacao, produsul principal în Ghana, cafeaua, alunele și guliile.

7 — Fotografați, dacă vreți! Mîndri și curioși, acești doi copii privesc aparatul de fotografiat. Părinții lor au trăit sub jugul colonialiștilor și au fost analfabeți. Cei doi prieteni ai noștri vor merge la școală și vor studia istoria eliberării patriei lor. Intreaga omenire progresistă luptă pentru viitorul lor.

CEL DE-AL VII-LEA FESTIVAL, BAZĂ PENTRU COOPERAREA ÎNTREGII GENERAȚII TINERE

*Observații asupra câtorva argumente ale Adunării
Mondiale a Tineretului (W.A.Y.)*

C
u fiecare zi care ne apropie de cel de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului de la Viena, tot mai multe organizații de tineret, organe de presă și personalități discută despre acest eveniment important în mișcarea internațională de tineret.

Natural, organizațiile de tineret cu păreri diferite adoptă poziții conform acestor păreri. Adeseori atitudinile deci diferă una de alta. Aceasta nu este de mirare. Dar, uneori, este surprinzător să vezi atitudinile unor organizații care refuză să participe la festival, justificând aceasta prin argumente care nu numai că nu pot fi luate în serios, dar care se contrazic cu cele exprimate anterior de către aceleași organizații.

Acum câțiva timp, d-l Varma, președintele W.A.Y., într-o conferință de presă organizată în R.F.G., a declarat că „Adunarea Mondială a Tineretului nu va participa la festival și nu va trimite observatori la Viena”.

Ni se pare că această declarație nu este numai părerea personală a d-lui Varma, ci reprezintă părerea comună a conducerii W.A.Y. Vrem să atragem atenția cititorilor noștri asupra „argumentelor” prezentate pentru a justifica o astfel de atitudine negativă față de festival. Care sînt motivele pentru care W.A.Y. nu vrea să participe la pregătirile în vederea celui de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului? După concluzia pe care o putem trage din declarațiile destul de rare și evazive ale W.A.Y., există câteva puncte esențiale pentru a justifica refuzul său.

Conducătorii W.A.Y. afirmă că „faptul că festivalul va fi organizat anul acesta la Viena n-a schimbat de loc caracterul festivalului”. În legătură cu aceasta nu putem fi de acord decât în parte cu W.A.Y. Desigur, ca și festivalurile precedente, Festivalul de la Viena va fi o manifestare importantă a tineretului din lumea întreagă pentru pace și prietenie. Dar, fără nici un fel de îndoială, faptul că festivalul va avea loc la Viena va aduce, de asemenea, elemente noi; o dovadă este și numărul mare al celor care lucrează pentru pregătirea lui.

Pe de altă parte, înainte, cînd festivalurile au avut loc la București, Varșovia, Moscova și în alte orașe, W.A.Y. declara mereu și cu precizie că locul unde avea loc festivalul era unul din obstacolele care împiedicau participarea sa. Atunci pentru ce astăzi Viena, capitala unei țări neutre, nu-i convine? Ce locuri mai potrivite ar putea propune W.A.Y. pentru o astfel de întîlnire universală a tinerii generații din lumea întreagă? Conducerea W.A.Y. păstrează tăcere...

Să mergem mai departe; W.A.Y. a afirmat că are impresia că aceste festivaluri au cîștigat un caracter deosebit mai ales din cauza organizării lor sub egida Federației Mondiale a Tineretului Democrat, datorită metodelor folosite pentru a asigura o participare numeroasă și din pricina programelor net „tendențioase”.

Desigur, fiecare poate avea păreri deosebite, dar ele sînt justificate în măsura în care sînt bazate pe un studiu real al faptelor.

În nr. 3 din 1959 am publicat o scrisoare deschisă a secretarului nostru general, Christian Echard, care dă explicații în legătură cu această problemă. Astăzi vrem să reamintim încă o dată că Festivalul de la Viena, ca și cele precedente, este pregătit de Comitetul internațional de pregătire, în care sînt reprezentate zeci de organizații, inclusiv, de exemplu: Consiliul tineretului african, Consiliul suprem pentru tineret și sport din R.A.U., Uniunea națională a studenților din Brazilia, Tineretul radical intransigent din Chile și F.M.T.D. pe bază de egalitate cu celelalte. Putem, de asemenea, să reamintim că grupul de inițiativă al celui de-al VII-lea Festival

i-a invitat în decembrie 1957 și pe conducătorii W.A.Y. să ia parte la pregătirile în vederea festivalului cu drepturi egale ca și celelalte organizații. Este logic să punem întrebarea: pentru ce W.A.Y. a refuzat o astfel de propunere dacă este într-adevăr interesată în dezvoltarea cooperării între tinerii din diferitele regiuni ale lumii?

Precizăm că există mereu posibilitatea, dacă W.A.Y. o dorește, să facă parte din organele conducătoare ale festivalului și să contribuie cu experiența sa în aceste organe.

Pentru a nu lăsa fără replică ideea despre metodele folosite pentru a asigura o participare mare, am dori să știm ce rău se înțelege prin faptul că participarea la festival este deschisă pentru toți, fără deosebire de rasă, ideologie sau națiune? Ar putea propune conducerea W.A.Y. un mijloc mai echitabil pentru compoziția delegațiilor din diferite țări decît acela care dă acest drept comitetelor naționale ale festivalului sau altor organe de pregătire ce reunesc pe picior de egalitate cea mai mare parte a celor mai importante organizații naționale, printre altele organizații membre ale W.A.Y., așa cum este cazul, de exemplu, în Japonia?

W.A.Y. crede că festivalul încearcă „să-i reunească pe tinerii în numele păcii și prieteniei și să-i expună unui curent de păreri foarte deosebit, menținîndu-i într-un climat de excitație emoțională” și că „o astfel de atmosferă nu poate contribui la promovarea unei adevărate înțelegeri internaționale și a unei prietenii capabile să reziste confruntării democratice a părerilor”. Este surprinzător să citești aceste rînduri. Singura scuză pentru conducătorii W.A.Y. poate fi numai faptul că nu au participat niciodată la festival și nu cunosc adevărata lui atmosferă.

„Ideologia specială” a festivalurilor este pacea și prietenia între tinerii din lumea întreagă. Această ideologie este comună tuturor participanților; ei o prețuiesc oricare ar fi părerile diferite pe care le au în alte probleme. Credem că o întîlnire atît de măreață a tineretului din lumea întreagă nu trebuie să facă pe nimeni insensibil. Nenumărate prietenii adevărate s-au legat la festivalurile precedente. Nenumărați tineri au jurat să nu ia niciodată armele în mîini pentru a lupta unii împotriva altora!

Pe de altă parte, festivalurile dau posibilitatea organizării unor întîlniri în doi sau trei și stabilirii de legături și discuții care nu sînt de loc influențate de atmosfera manifestărilor de masă. Fiecare delegație dispune de ea însăși, este liberă să invite la ea delegațiile pe care le dorește. Fiecare conducător are posibilitatea să meargă și să găsească prieteni din alte țări și să discute cu ei. Am văzut numeroase discuții de acest fel la festivalurile precedente. Prin ele, în bună parte, festivalul și-a atins adevărata semnificație. Pe de altă parte, în programul festivalului figurează un mare număr de întîlniri pe specialități: pentru tineri de aceeași profesie sau avînd aceleași interese, pentru studenți ce urmează aceleași facultăți, apoi seminarii internaționale pentru studenți, precum și adunări pentru discutarea tuturor problemelor care pot prezenta interes pentru tineri și pentru conducătorii lor. Departe de a se opune înțelegerii, o astfel de atmosferă este, dimpotrivă, dintre cele mai favorabile pentru cunoașterea reciprocă și pentru prietenie.

În aceeași declarație de presă citată mai sus, președintele W.A.Y. consideră că pentru organizarea festivalului se chel-

(Continuare în pag. 24)

„ȘI NOI VREM SĂ PROFITĂM DE POSIBILITĂȚILE OFERITE DE VIENA“

Viitorul festival preocupă tineretul din R.F.G.

„Ar fi cel mai frumos dar pentru logodnica mea și pentru mine dacă am putea petrece împreună aceste zile la cel de-al VII-lea Festival“ — ne scrie un tânăr din Germania occidentală. El se va căsători în iulie și proiectează să-și facă călătoria de nuntă la Viena, la festival.

Apelul adresat tineretului de personalități din R.F.G. pentru a participa la festival

În cursul ultimilor ani, ideea festivalului a câștigat mulți adepți, mai ales după Festivalul de la Moscova. O dovadă este și apelul adresat tinerilor din R.F.G. de către 32 de personalități din viața publică și culturală, în vederea participării la Festivalul de la Viena. Alte șapte personalități l-au semnat. Printre cei care semnează apelul sînt: Ernst Rohwilt, editor din Hamburg, scriitorul Leonard Frank, profesorii Weissmantel, Fassbinder, Wosien, Mies, Gollwitzer, Leopolder și Rottgep.

„Da, voi merge cu plăcere anul viitor la Viena... Viena ca oraș al celui de-al VII-lea Festival este ceva mare!“ — scria anul trecut scriitorul Walter von Molo, care a murit de curînd.

Combaterea atitudinii de opoziție față de festival

Există din partea anumitor conducători ai organizațiilor de tineret declarații și luări de poziție împotriva festivalului. Ei s-au lovit însă de o puternică rezistență, îndeosebi din partea membrilor tineretului socialist, ai tineretului sindical, ai organizațiilor de tineret turistice și evanghelice. Discuția în legătură cu acest subiect se desfășoară din plin.

„Mișcarea pentru festival a luat proporții după Varșovia și Moscova. Festivalul este o întâlnire reprezentativă. Trebuie să recunoaștem că nu va fi vorba numai de posibilitatea de a discuta cu reprezentanții din țările Răsăritului, ci și că la festival vor participa într-o proporție considerabilă tineri din teritoriile afro-asiatice“ — declară M.H. Halberstadt, conducător al organizației de tineret „Falken“ (tineretul socialist) din Frankfurt.

La întrebarea: „Care este părerea dv. în legătură cu participarea tineretului german la Viena?“ — dînsul a răspuns: „Personal nu pot să propun decât o delegație de observatori germani. Nu sînt

singurul de această părere. Sînt numeroși aceia care ca și mine vor să se trimită o delegație la Viena. Fără îndoială, este necesar să revedem rezoluția de neparticipare“ (adoptată de conducerea acestei organizații — nota red.).

Declarații despre participarea oficială a unor organizații

Interviul în legătură cu această problemă acordat de d-l Kiesecker, conducător al Federației studenților liberi germani, corespondentului revistei „Festival“ este foarte interesant. El a declarat: „Federația studenților liberi din Germania nu trimite o delegație de observatori la Viena, ci va participa oficial și va colabora la lucrările celui de-al VII-lea Festival. Nu vrem să fim numai spectatori la seminariile, întîlnirile și discuțiile care vor avea loc, ci vrem să participăm activ și să arătăm care este părerea noastră. Găsim potrivit să stabilim legături cu tineri din alte țări, așa cum am făcut cu cei din țările occidentale...“

La întrebarea: „Care este părerea dv. după refuzul diferitelor organizații de tineret de a participa la festival?“ — el a răspuns: „E o problemă delicată, dar în legătură cu aceasta vreau să-mi spun și eu părerea. De îndată ce festivalul va începe, aceste organizații vor trimite delegați la Viena. Sub ce formă? Nu știu, vom vedea. În ceea ce ne privește, noi găsim că e mai bine să urmăm calea directă, oficială și să nu lucrăm pe baza unui semiadevăr...“

După cum se știe, organizațiile de tineret din cîteva provincii și districte au hotărît să trimită observatori la Viena. Tinerii sportivi și organizațiile lor au luat hotărîri asemănătoare.

În sfîrșit, în unele locuri tinerii au început pregătirile practice pentru participarea la cel de-al VII-lea Festival. La Hamburg, de exemplu, s-a început pregătirea darurilor pentru tinerii din celelalte țări: mîini îndemnatice introduc ca prin minune vaporase în sticle, în timp ce fetele se preocupă de pregătirea unui grup folcloric.

În Ruhr s-au strîns bani pentru Fondul mondial al celui de-al VII-lea Festival. Se organizează în prezent un grup cultural și se poate constata cu plăcere că artiști cunoscuți au făgăduit că vor participa la formarea și activitatea acestui grup.

K. H. REICHEL
Hildersheim - R.F.G.

noutăți
literare

„MOARA DE VÎNT“

de ILLÉS BÉLA

De curînd în colecția „Meridiane“ (E.S.P.L.A.) a apărut volumul „Moara de vînt“ de Illés Béla. Acest scriitor maghiar este cunoscut cititorilor din R.P.R. printr-un alt roman al său, „Rapsodia Carpaților“, care s-a bucurat, de asemenea, de un frumos succes. „Moara de vînt“ este o culegere de povestiri evocînd suferințele oamenilor muncii din Ungaria burghezo-moșierească din timpul războiului în care fasciștii au tirat și poporul maghiar. Lucrarea cea mai de seamă a volumului este însă povestirea de mari proporții „Anii de ucenicie“. Scrisă la persoana întîi, această povestire redă drumul către adevăr al unui tânăr, ucenicia lui la școala revoluției, care l-a făcut, dintr-un flăcău naiv și timid, un luptător călit. Eroul povestirii, tînărul Kóvacs Péter, este aruncat din fragedă vîrstă pe oceanul furtunos al vieții grele din timpul capitalismului. Rămas orfan (tatăl său murise în închisoarea unde-l aruncaseră jandarmii împăratului), Kóvacs Péter vine la oraș și intră ucenic la atelierul căilor ferate. Astfel ia contact cu mișcarea muncitorească și devine un răzvrătit, un protestatar împotriva orînduirii nedrepte. Spiritul acesta în care a fost educat va da roade. Trimis pe front, Péter dezertează, face propagandă antiimperialistă, este arestat, dar nu dă înapoi. O dată cu destrămarea imperiului habsburgic, el devine un activist al mișcării revoluționare. Cu mult talent povestește autorul despre felul cum eroul său dejuca, alături de alți tovarăși, planurile trădătorilor clasei muncitoare, demascînd demagogia și neputința social-democraților de dreapta, care caută să inducă în eroare poporul. O dată cu făurirea partidului comunist, poporul maghiar își găsește însă un conducător de nădejde în lupta pentru socialism. Un sentiment de speranță și încredere în viitor respiră în ultimele pagini ale povestirii.

Locuitorul băştinaş al Americii, învins de îndrăzneala fără precedent a unui pumn de aventurieri spanioli însetaţi de glorie şi de aur, a fost supus celei mai ruşinoase exploatare. „Mita” (izgonirea masivă a indienilor) şi alte forme impuse de cuceritori au avut drept rezultat exterminarea într-o perioadă scurtă de timp aproape a întregii populaţii indigene. Dezrădăcinarea masivă a locuitorilor din regiunile muntoase, trimişi să lucreze în climatul arzător tropical, cu care nu erau încă obişnuiţi, în condiţii de cruntă mizerie, de insalubritate şi de violenţă, a lăsat pe întreaga siluetă a Americii o urmă de lacrimi din care s-a inspirat melancolia folclorului.

Astfel şi-a început indianul american acum 400 de ani durerosul lui drum al exploatareii, al aservirii şi al mizeriei. Secolul al XX-lea — secol de gigantice cuceriri sociale şi ştiinţifice — nu are nici o semnificaţie pentru el şi nu-i aduce nici o schimbare în

viaţă. Şi astăzi, marele proprietar funciar din Ecuador menţine acea instituţie inumană şi degradantă denumită „huasipungo”. Iată cum stau lucrurile:

Patronul dă indianului unul sau două hectare de pământ de cea mai proastă calitate în schimbul căruia „huasipungo” (ţăranul indian) este obligat să lucreze de luni până vineri pe proprietatea patronului pentru un salariu de 2—3 sucrici (17 sucrici reprezintă echivalentul unui dolar). Nu-i rămân deci pentru a-şi munci pământul său decât simbăta şi duminica. Mai mult, el este constrâns să servească drept „huasicama” (argat la curtea proprietarului) o lună pe an pentru un salariu inferior celui obişnuit şi primind o hrană cu totul nesatisfăcătoare. Nevasta lui „huasipungo” este şi ea obligată să lucreze pe lângă casa proprietarului şi primeşte un salariu de 30—40 de sucrici pe lună. Aceasta în cel mai bun caz, căci se întâmplă şi ca exploatatul să oblige pe

indian să-i vîndă cele câteva produse pe care în mod normal le vinde la ţîrg, cum sînt ouăle, găinile etc.

Prezenţa în viaţa naţională a acestor groaznice instituţii create în timpul colonizării a creat o problemă de o amploare alarmantă. De fapt, indigenii din Ecuador reprezintă 40% din totalul populaţiei; slaba lor putere economică, înlăturarea lor totală de la viaţa politică naţională, dependenţa lor de forţele reacţionare de la ţară şi de cler sînt un obstacol pentru dezvoltarea industrială, culturală şi ştiinţifică a patriei noastre. Lipsită de posibilitatea de a-şi procura bunurile de consum necesare, dînd un randament slab — indianul lucrează pământul cu mijloace foarte primitive —, această parte a populaţiei din Ecuador are un nivel de viaţă din cele mai scăzute din lume.

De altfel, ca rezultat al unei situaţii economice şi politice deplorabile, analfabetismul loveşte crunt populaţia indigenă, demnă de condiţii de viaţă mai bune; 85—90% din totalul băştinaşilor nu ştiu nici să citească, nici să scrie. Rarele şcoli de la sate — în care un singur învăţător trebuie să se ocupe de 3—4 clase — dau copiilor care învaţă uneori în picioare, din lipsă de bănci, o educaţie insuficientă şi prost orientată. Dar chiar şi aceste şcoli nu sînt la îndemîna copilului indianului, care este obligat să muncească de la cea mai fragedă vîrstă, începînd cu păzitul turmelor patronului. Drept locuinţă indianul are o colibă făcută din pămînt şi acoperită cu paie, unde stă împreună cu animalele. Acesta este locul ideal pentru contractarea şi transmiterea a tot felul de boli. Copiii trişti, cu privirea pierdută, cu abdomenul umflat, care la uşa colibei aşteaptă ca părinţii să se întoarcă de la istovitoare muncă zilnică sînt o mărturie vie, impresionantă a condiţiilor inumane în care trăieşte poporul indian.

Indianul puternic, viguros, nîndru, îndrăgostit de flaut şi de deşert nu există decît în paginile unor lucrări literare de ieri şi de azi.

Melodiile pe care le cîntă păstorul singuratic, în aceste pustiuri aride şi reci ale Anzilor, din „rondadorul” său (un fel de flaut) amintesc uneori suflarea vîntului în stepă, sclipirea îndepărtată a unor luminiţe risipite în noaptea întunecată, şoapta de dragoste la urechea soţiei („longa”) sau

vorbele domoale din ceasurile de linişte. Dar muzica lui tristă spune mult mai mult; ea exprimă durerea de secole a rasei sale, tristeţea din suflet şi speranţa amestecată cu neîncrederea într-un viitor mai bun.

Iată cum arată viaţa indianului din Ecuador. O carte întregă n-ar ajunge pentru a descrie situaţia lui îngrozitoare. Pînă în prezent, nu s-a făcut nimic pentru a schimba viaţa acestei însemnate părţi a poporului nostru.

Acestea se petrec în regiunea Anzilor numită în Ecuador „Sierra”. Pe litoral, condiţiile indianului metis sau mulatru care lucrează pământul („montubro”) sînt agravate prin dubla exploatare a marelui proprietar naţional şi a companiilor străine exportatoare de banane, ca „Astral”, societate dependentă de faimoasa „United Fruit”, companii care au obţinut un sprijin uriaş din partea guvernului Ecuadorului.

Acolo unde pădurea tropicală, cu vegetaţia ei luxuriantă şi bogată, ameninţă ţăranul cu nenumărate pericole, acolo unde paludismul şi malariala fac să tremure muşchii cei mai robusţi şi unde mlaştina şi hăişurile sînt pline de ameninţări, „mantibuo”, vesel şi glumţ, îşi consumă energia pentru a face să crească averea marilor monopolişti americani.

Mii de mici proprietari au fost deposedaţi de pămînt datorită avantajelor uriaşe acordate de guvern companiei „United Fruit” sau companiilor subordonate ei; alţii au fost constrînşi să-şi vîndă pământul marilor companii pentru că produsele nu mai le erau cumpărate de acestea pentru export şi putezeau pe cîmp.

O asemenea situaţie, îndosebi pentru indianul de la munte, a făcut ca tineretul din Ecuador să se gîndească în mod serios la această problemă şi să înceapă să caute o soluţie. Împărţirea pământului, controlul sanitar şi lărgirea planificată a învăţămîntului pentru a se pune capăt analfabetismului populaţiei indigene sînt în prezent de o necesitate imperioasă. Sarcina este grea, dar tineretul este gata ca, împreună cu partidele democratice, să întărească lupta pentru cucerirea acestor revendicări fundamentale pentru poporul nostru.

EDMUNDO MANCHENO L.

INDIANUL, LOCUITORUL FĂRĂ DREPTURI AL ECUADORULUI

DANSURILE NATIONALE ÎN CEYLON

Istoria muzicii, a dansului și a artei dramatice din Ceylon este mai veche decât cea a creștinismului sau a budismului. În ciuda invaziilor străine, aceste arte au păstrat în Ceylon trăsături caracteristice. Forma cea mai pură a dansului insulei se găsește în dansurile ceremoniale asociate sărbătorilor religioase și publice.

În împrejurimile localității Kandy, ultima reședință a regilor Ceylonului, în regiunile muntoase, este practică forma dansului cunoscut în general sub numele de „Kandyan“.

de NOEYAL PEIRIS
directorul Baletului național din Ceylon

Plin de vioiciune și de vigoare, acest dans reprezintă o sincronizare a mișcărilor, cuvintelor, a vocii și a sentimentelor.

Fără cele 3 elemente, dansul, cântecul și instrumentele muzicale, arta dansului era considerată incompletă. Instrumentele de percuție au jucat totdeauna un rol preponderent. Arta de a bate toba este foarte dezvoltată. Ea se învață cu ajutorul procedeelor de memorie: silabele

pronunțate sînt reproduse pe toabă cu mîna și cu degetele. Printre instrumentele de suflat, oboiurile mari și mici (hordnewas) rivalizează în importanță cu toba. Instrumentele de percuție, de exemplu „phantheru“, un fel de toabă de piele, sînt folosite pentru acompanierea dansului.

La șes se practică o altă formă de dans, „Ruhunu“, în care dansatorii își acoperă fețele cu măști („Kolan Netum“). În ceea ce privește coregrafia lor, forma și felul de prezentare, aceste dansuri (variantele lor locale) nu pot fi comparate cu alte forme ale dansului.

Dansul „Kandyan“, de origine prebudistă, este din punct

de vedere istoric o profesie care se transmite din tată în fiu de mai bine de 1.000 de ani.

Dansatorii „Kandyanului“ au fost țărani, cu un repertoriu permanent de dansuri tradiționale, clasice, populare și rituale. Viața satului și a pădurii virgine din jur le servește drept sursă de bază în inspirație și material de interpretare. Acest mediu dă naștere unei forțe și unui realism rar văzute pe scenă. Pe lângă acest caracter rustic, dansul are, de asemenea, o măreție deosebită. Dansul „Kandyan“ este în esență o artă bărbătească. Dansatorii nu au darurile naturale ale dansatorilor; ei nu se pot deci bucura

de frumusețea statică; ei umplu această lacună prin dinamismul lor. Mișcarea, ritmul și controlul perfect al mușchilor sînt trăsăturile cele mai caracteristice ale dansatorilor „Kandyanului“.

Datorită lipsei de sprijin și de apreciere, aceste dansuri au fost aproape părăsite pînă la dobîndirea independenței țării noastre; în ultimii ani, cîțiva artiști pasionați și-au consacrat energia pentru a le reinvia. A fost creat un ansamblu care a făcut turnee în numeroase țări. La cel de-al VI-lea Festival Mondial al Tineretului de la Moscova, acest ansamblu a cîștigat o medalie de aur.

- 1 — Dans prezentat de un membru al Baletului național din Ceylon
2 — Dansator folcloric din Kandy
3 — Un cîntăreț la toabă din Kandy

Tineretul din R. P. Română a primit cu entuziasm vestea organizării celui de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru Pace și Prietenie. Tineretul patriei noastre, sub conducerea înțeleaptă a P. M. R., mobilizat de U. T. M. întru întâmpinarea XV-a aniversare a eliberării României de sub jugul fascist și cel de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la Viena cu noi și importante succese în muncă.

Entuziasmul și munca creatoare a tineretului nostru în întâmpinarea acestor două mari sărbători sînt oglindite și prin numeroasele inițiative tinerțești apărute în toate colțurile țării.

Inițiat tine

CIT MAI MULTE ECONOMII PENTRU INFILORIREA PATRIEI NOASTRE SOCIALISTE!

Această chemare patriotică, lansată de plenary a VI-a a C. C. a U. T. M. a însuflețit și mai mult munca întregului nostru tineret pentru înflorirea patriei.

La jumătatea lunii februarie a avut loc la Reșița o adunare a activului U. T. M. de la Combinatul metalurgic Reșița. Această adunare a făcut bilanțul realizărilor de pînă acum, a studiat posibilitățile și forțele de care dispune tineretul combinatului și a lansat o chemare patriotică către tinerii metalurgiști și întreg tineretul muncitor al patriei noastre.

În chemare, tinerii reșițeni se angajează

să depună toată energia și elanul lor tineresc pentru a realiza în acest an economii în valoare de 19.565.000 de lei.

Acestei chemări îi răspund zi de zi tinerii din întreprinderile țării. Urmind pilda tinerilor reșițeni, ei obțin zilnic noi și importante economii pentru înflorirea patriei noastre socialiste.

În cinstea zilei de 23 August și a Festivalului Mondial de la Viena au luat ființă 25 de noi brigăzi de producție ale tineretului la Combinatul siderurgic Hunedoara. Brigăzile de tineret de la oțelăria Siemens Martin nr. 1 și cele de la oțelăria nouă au realizat pînă la începutul lunii februarie 85 de șarje rapide și au dat peste plan 1.520 tone de oțel. La furnalul tineretului au fost realizate

peste plan mai mult de 60 tone de fontă.

Tinerii de la Uzinele „Laminorul” de Brăila și-au propus ca în 1959 să economisească 187 tone de metal în valoare de 255.950 de lei, dintre care în cinstea Festivalului Mondial al Tineretului 135 tone de metal în valoare de peste 169.000 de lei.

Colectivul Uzinelor „I. C. Frimu”-Sina și-a propus să realizeze 1.100.000 de economii peste sarcina planificată. Pentru traducerea în viață a acestui angajament brigada utemistă de producție condusă de Vasile Cașarog, deținătoarea steagului brigadă fruntașă pe raion, a lansat chemare la întrecere către toate brigăzile tineret din uzină.

Chiar numai aceste cîteva exemple p

ve esti

vede că întregul nostru tineret este ferm
tărit de a munci fără a precupeți nici un
ort pentru înflorirea continuă a scumpei
patrii socialiste.

OȚELARIILOR PATRIEI — CÎT MAI MULT FIER VECHI

Cunoscînd importanța pe care o reprezintă
fierul vechi pentru creșterea continuă a pro-
ducției de oțel necesar dezvoltării industriei
socialiste, tineretul patriei noastre desfăș-
ură o rodnică activitate pentru colectarea
fierului vechi.

În cinstea celei de-a XV-a aniversări a
liberării patriei de sub jugul fascist și a
cîntărilor de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului
și Studenților, tinerii de la Combi-
natul metalurgic Reșița, de pildă, s-au
angajat să colecteze metale vechi feroase
și neferoase în valoare de 3.000.000 de lei.
Tinerii din regiunea Constanța, mobilizați
prin organizațiile U.T.M., au strîns numai în
primele luni 1.550 tone de deșeuri metalice
și metale vechi feroase și neferoase. Tinerii
de la Uzina de țevi „Republica”-București
au propus să colecteze pînă la data începerii
Festivalului Mondial 60 tone de fier vechi.
Pînă spre sfîrșitul lunii februarie, tinerii
metalurgiști din această uzină reușiseră să
colecteze deja 19 tone. Tot în cinstea Festi-
valului Mondial, tineretul de la Hidrocentra-
la „V. I. Lenin”-Bicaz s-a angajat să
colecteze 70 tone de fier. Pînă la jumătatea
lunii martie, tinerii din București au predat
deja 1.025 tone de metal vechi.

Alte asemenea sînt numai cîteva exemple. Anga-
jamentele și realizările tineretului nostru
sînt tot mai numeroase și impor-
tante.

BRIGĂZI UTEMISTE DE MUNCĂ PATRIOTICĂ

În această inițiativă patriotică de realizare
a muncii voluntare a lucrărilor de folos
public cuprins tineretul din întreaga țară.
Măsurile brigăzilor de muncă patriotică
sînt continue, zi de zi. Numai pînă la
sfîrșitul lunii martie a acestui an au fost
constituite în întreaga țară peste 11.600 de
muncă brigăzi cuprinzînd aproape 383.000
tineri muncitori, țărani muncitori, func-
ționari, elevi și studenți. Iar rezultatele

— Brigăzile de muncă patriotică ale tinerilor mun-
ci bucureșteni ajută la terminarea lucrărilor pe
ferul Cernica — Căldăraru.

— La oțelăria Martin a Combinatului metalurgic
Iași, tinerii au format un schimb al tineretului.

muncii lor sînt tot mai însemnate. Cîteva
exemple sînt elocvente în această privință.
Cei peste 23.000 de tineri brigadieri din
regiunea Stalin, de pildă, își aduc o con-
tribuție prețioasă la grăbirea ritmului de
construcție a fabricii de îngrășăminte azo-
toase de la Combinatul chimic nr. 1, a Fa-
briicii de sticlă din Sighișoara, a celor peste
1.000 de apartamente care se ridică în acest
an în regiune. Cei 24.000 de brigadieri din
regiunea Constanța au muncit voluntar peste
340.000 de ore, realizînd lucrări în valoare
de peste 700.000 de lei. Pe șantierele de cons-
trucții de locuințe, precum și la diferite lucrări
de înfrumusețare a capitalei participă peste

72.000 de tineri muncitori, funcționari, stu-
denți și elevi bucureșteni, încadrați în 1.800
de brigăzi utemiste de muncă patriotică.

În ziua dedicată muncii patriotice din ca-
drul săptămîinii Mondiale a Tineretului peste
350.000 de tineri au lucrat voluntar pe di-
verse șantiere, pentru înfrumusețarea orașelor
și satelor patriei.

În orele de muncă voluntară efectuate de
tinerii brigadieri din întreaga țară pînă la
jumătatea lunii martie, au fost executate
lucrări în valoare de peste 9.000.000 de lei.

SĂ REDĂM AGRICULTURII TOT MAI MARI SUPRAFETE DE PĂMÎNT

Redarea de noi terenuri agriculturii este
una din sarcinile cele mai importante trasate
de partid și la care tineretul patriei răspun-
de cu entuziasm, aducîndu-și un aport sub-
stanțial.

Prin munca patriotică a sutelor de mii

În fotografia noastră vi-l prezentăm pe prim-topi-
torii Francisc Barti și Gheorghe Stengei, care
conduc muncă brigăzilor de tineret de la cuporul
nr. 5. Ei fac parte dintre inițiatorii chemării „Să
gospodărim cu grijă metalul” adresată către întreg
tineretul din metalurgia și siderurgia R.P.R.

de tineri, în cursul anului 1959 vor fi ameliorate și redede agriculturii cel puțin 50.000 ha de teren agricol și vor fi irigate peste 20.000 ha. Prin forța muncii unite a tinerilor țărani muncitori români, germani, maghiari și sârbi din regiunea Timișoara se vor executa mari lucrări de hidroameliorații menite să preîntîmpine atît inundațiile cît și seceta. O dată cu deschiderea în regiune a celor 38 șantiere de hidroameliorații, tineretul regiunii Timișoara va aduce o contribuție prețioasă la redarea a 64.946 ha pentru agricultură.

O contribuție importantă o aduc tinerii pe șantierul Glavița, unde se sapă un canal de desecare prin care se vor ocroti de inundații peste 2.000 ha. Aici s-au și efectuat 40% din volumul lucrărilor prevăzute în acest an.

Tinerii din regiunile Ploești și Pitești muncesc cu mult avînt la executarea lucrărilor de combatere a eroziunilor solului, reușind să presteze pînă la jumătatea lunii februarie peste 15.000 ore de muncă voluntară.

Lucrările de îmbunătățiri funciare, de îndigui și desecări pentru prevenirea inundațiilor și de extindere a irigațiilor au luat în acest an o amploare nemaiîntîlnită pînă acum în țara noastră, iar tineretul își aduce contribuția sa tot mai importantă.

FESTIVALURI REGIONALE ALE TINERETULUI

În întreaga țară au loc festivaluri regionale ale tineretului în cinstea celui de-al VII-lea Festival Mondial.

Scopul festivalurilor regionale este intensificarea și îmbunătățirea activității organelor și organizațiilor U.T.M. în vederea obținerii de noi succese în producție, în activitatea cultural-artistică și sportivă în masa tineretului și popularizarea celui de-al VII-lea Festival Mondial.

Festivalurile sînt organizate începînd de la faza pe unitate (întreprinderi, instituții, sate etc.), continuînd cu faza raional-orășenească și încheindu-se cu faza regională, care va avea loc în preajma Festivalului de la Viena.

La numeroasele activități organizate cu prilejul festivalurilor regionale participă sute de mii de tineri.

La aceste festivaluri sînt antrenate toate formațiile cultural-artistice și sportive din întreprinderi, instituții, sate, școli, facultăți. De la 1 februarie și pînă la jumătatea lunii martie, în întreprinderile și instituțiile din capitală au avut loc peste 150 de festivaluri ale tineretului. Festivalurile au durat cite 3—6 zile și au cuprins manifestări menite să sprijine obținerea unor noi succese în producție, în activitatea patriotică de înfrumusețare a întreprinderilor, instituțiilor și cartierelor, precum și în activitatea cultural-artistică și sportivă.

Paralel cu festivalurile regionale, se desfășoară tradiționala Spartachiadă de vară a tineretului, la care sînt antrenați peste 1.500.000 de tineri și tinere.

COLȚURI ALE FESTIVALULUI

O preocupare importantă a tineretului este și amenajarea „Colțurilor festivalului”, care pînă în prezent s-au organizat în majoritatea localităților din țară.

La aceste colțuri ale festivalului, unde sînt expuse fotografii care redau aspecte de la festivalurile mondiale precedente, precum și știri în legătură cu desfășurarea pregătirilor în vederea celui de-al VII-lea Festival Mondial de la Viena, are loc o activitate intensă. Zilnic se întîlnesc aici grupuri de tineri care audiază expuneri în legătură cu scopul și însemnătatea festivalurilor mondiale în stringerea legăturilor de prietenie a tineretului lumii, au loc întîlniri ale tinerilor cu participanții la diferite festivaluri

mondiale, se discută despre Viena — orașul gazdă al celui de-al VII-lea Festival Mondial. Un singur exemplu este edificator în această privință.

În orașul Reșița, la „Colțul festivalului”, frumos amenajat în incinta casei de cultură, vin zilnic 300—400 de tineri, care se întîlnesc cu participanții la festivalurile mondiale anterioare, discută despre rolul F.M.T.D. și U.I.S. în organizarea acestor festivaluri, despre amploarea Festivalului Mondial care s-a desfășurat la Moscova, despre pregătirile tineretului lumii pentru cel de-al VII-lea Festival Mondial, precum și despre programul de desfășurare al acestui festival.

PREGĂTIRILE PENTRU FESTIVAL CONTINUĂ

La Studioul cinematografic „Alexandru Sahia”, munca este în toi; se fac ultimele pregătiri pentru începerea turnării unui film documentar despre viața și activitatea tineretului din R.P. Romîna și a unui jurnal cinematografic cu aspecte din pregătirile pentru festival.

Sînt în plină desfășurare și tradiționalele concursuri de creație organizate de Uniunea Tineretului Muncitor și Uniunea Asociațiilor Studenților în colaborare cu Ministerul Învățămîntului și Culturii, Uniunea Scriitorilor, Uniunea Artiștilor Plastici, Uniunea Compozitorilor și Asociația Artiștilor Fotografi din Romînia.

În luna iulie numeroase premii în valoare de citeva zeci de mii de lei vor răsplăti cele mai reușite lucrări la cele patru concursuri: de creație literară (poezii, povestiri, schițe, nuvele, piese de teatru, scenarii cinematografice, reportaje și radio reportaje), de artă plastică (pictură, sculptură, grafică, artă populară aplicată), de creație muzicală și de artă fotografică.

...Pentru a face parte din lotul artistic al R.P. Romîne care va merge la Viena, tinerii artiști se pregătesc intens. În afara concursurilor din cadrul festivalurilor regionale, ei mai au de trecut un examen important: obținerea celor mai bune rezultate la concursul tinerilor soliști care va avea loc în curînd și care are menirea să selecționeze pe cei mai pregătiți pentru a reprezenta R.P. Romîna la festival.

Printre primii „candidați” se află soliștii vocali Konia Ladislau, Angela Moldovan și ceilalți artiști care au obținut medalia de aur la cel de-al VI-lea Festival Mondial.

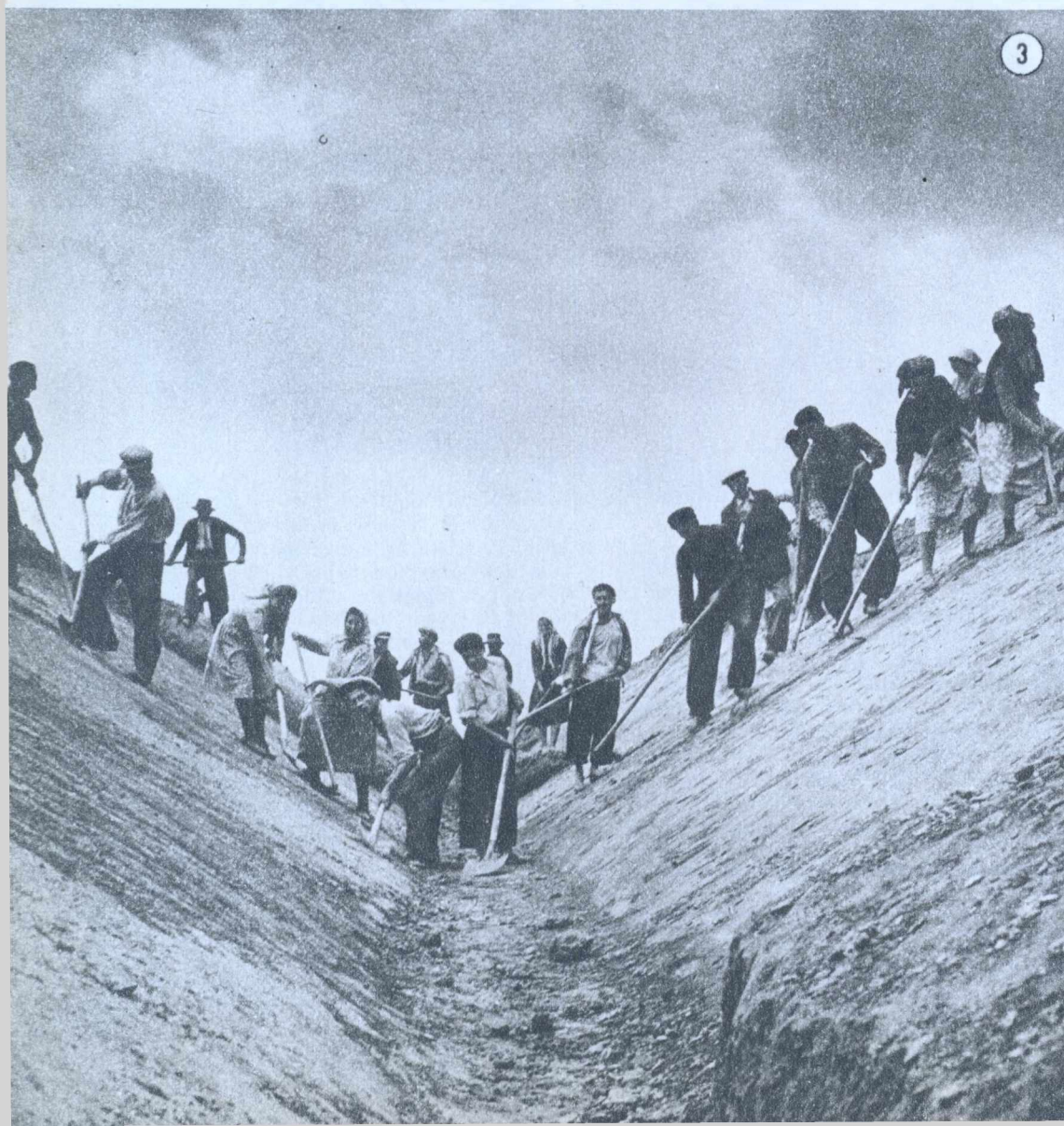
Se pregătesc și membrii ansamblului artistic al Uniunii Tineretului Muncitor, laureat al Festivalurilor Mondiale de la Berlin, București și Moscova. Directorul ansamblului și dirijorul corului, Marin Constantin, artist emerit al R.P. Romîne, este deopotrivă de perseverent și optimist. „Am toată încrederea — ne mărturisește într-o pauză a repetițiilor — că dragostea și conștiinciozitatea cu care se pregătesc membrii ansamblului nostru vor fi încununade de un succes deplin la concursurile artistice care vor avea loc în cadrul celui de-al VII-lea Festival Mondial de la Viena.”

★

Și... pregătirile continuă. Tineretul Republicii Populare Romîne se străduiește să întîmpine marea întîlnire de la Viena cu cele mai frumoase rezultate ale activității sale. El dorește ca acestea să constituie încă o contribuție pe care o aduce la lupta tineretului lumii pentru pace și prietenie.

Redacția editei în limba romîna

3 — Tineri membri ai gospodăriei agricole colective „Progresul” din comuna Făcăeni lucrînd la șantierul de hidroameliorații Luciu — Giurgeni.

FERICIREA DE A FI MUNCITOARE ȘI MAMĂ

Cu multă atenție controlează Irena calitatea firelor. Urzeala va merge mai departe la războaie, și Irena nu vrea să se zică despre ea că face treaba de mintuială. Firul trebuie să fie egal, elastic, mățos, adevărat fir de țesătură de calitate. (Vezi reportajul din edițiile următoare)

FERICIREA DE A FI MUNCITOARE ȘI MAMĂ

Urzitoarea merge perfect, cîntîndu-și melodia molcomă din toate cele opt sute de mosoare. Firele aurii de mătase ce pornesc de la mosorele spre rolul care va hrăni războiul de țesut zumzăie ușor. „Parcă-ar fi o harpă” — îmi spune Irena și zîmbește arătîndu-și dinții sclipitori.

Stau de aproape un sfert de oră într-un atelier al Fabricii „Mătasea populară” din București și o privesc pe această fată cu părul negru vălurit, strîns coc și prins într-o cocardă de pînză cafenie, cu ochii căprui și tenul smead; o privesc și o admir pentru hărnicia și agilitatea cu care lucrează, supraveghind cu atenție mosoarele, prinzînd cîte un fir rupt și legîndu-l atît de repede încît abia bagă de seamă ce a făcut. Intru în vorbă cu ea și aflu că, deși are 19 ani, e măritată și are și un copil, Robert, un băiat de un an și cîteva luni. O

ascult în timp ce povestește încet, cu glas mîngîietor, abătîndu-și tot mereu pleoapele cu gene lungi, întoarse, asupra ochilor, și-mi dau seama că povestea vieții Irenei Eremia este povestea obișnuită a mii și milioane de tineri din țara noastră cărora regimul democrat-popular le-a făurit o viață nouă.

Obișnuită, dar, în același timp, neobișnuită. Obișnuită pentru că este tipică pentru traiul tot mai fericit al poporului nostru muncitor, și neobișnuită pentru că la fel ca atîția alți oameni care au apucat vremuri grele, ca și atîția alți tineri din țările capitaliste pentru care simpla existență, darămite întemeierea unei familii, constituie o problemă de nerezolvat, Irena nici n-ar fi îndrăznit altădată să viseze la zilele pe care le trăiește azi. Căci tatăl Irenei, un muncitor vlăguit de truda atîtor ani la patron pentru bucata de pîine amară, a murit în timpul războiului cînd ea avea ceva mai mult de un an, vîrsta copilului ei de azi. Irena nu-și mai aduce aminte de acele timpuri. Era prea mică. Dar sora ei, puțin mai mare, care-i ținea loc de tată și de mamă, cînd mama era plecată la muncă spre a întreține casa, știe de cîte ori au rădat de foame, de cîte ori n-au putut ieși pe stradă la joacă pentru că n-aveau pantofi sau o rochiță cît de cît bună de purtat.

Au trăit ani de zile în mizerie cruntă, însă acești ani sînt duși pentru totdeauna și reprezintă azi doar o poveste

tristă a trecutului. Pe măsură ce treceau lunile și anii, viața se schimba, devenea din ce în ce mai frumoasă. Cînd Irena s-a făcut mare, după ce și-a terminat școala, a intrat la fabrică. S-a calificat repede, ajutată de tovarășele mai experimentate, și azi e mîndria secției de preparație, o fruntașă care depășește norma în medie cu 25%. Dar ea nu se mulțumește numai să lucreze bine în producție. E o fată conștientă, bucuroasă să dea o mîină de ajutor oriunde e nevoie. Este o bună activistă a U.T.M. și pe linie de sindicat. Ea, care a fost pionieră, a

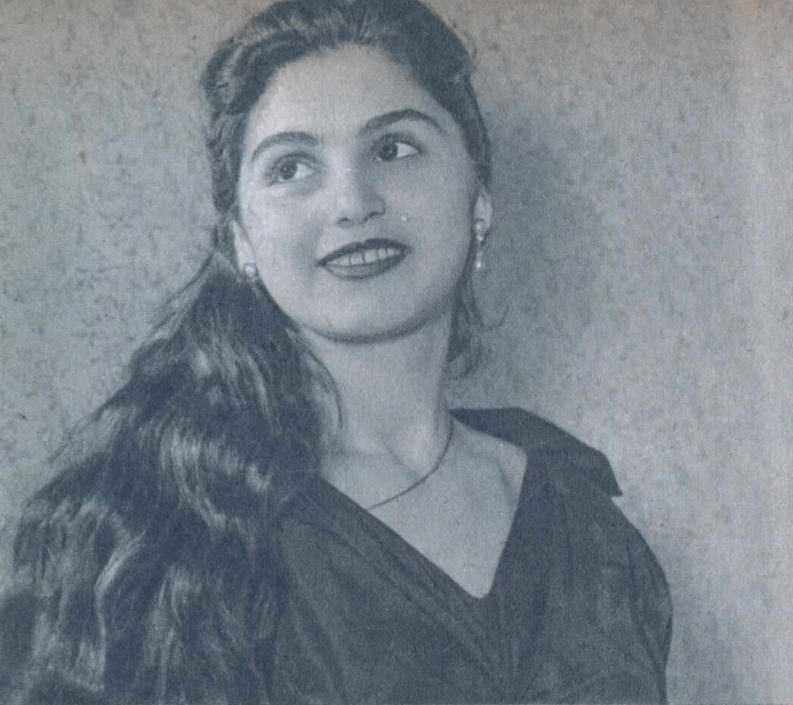

fost mai tîrziu și instructoare de pionieri. Și azi se mai întîlnește cu foști pionieri de la școala de care răspundea, ce-și amintesc cu plăcere de minunatele clipe petrecute împreună. Mai tîrziu, fiind aleasă responsabilă de grupă sindicală, a avut prilejul să stea de vorbă adesea cu un tînar maestru, membru în comitetul sindical, care o îndruma în muncă. Cu vremea s-au cunoscut mai bine, s-au împrietenit și, așa cum se întîmplă adeseori între tineri,

s-au îndrăgostit. Fetele din secție rîdeau uneori pe înfundate, șoșotind că prea mult discută ei împreună. Irena s-a supărat o dată, de două ori, dar pînă la urmă a trebuit să recunoască că sînt prieteni, apoi că se iubesc, și într-o bună zi le-a anunțat că se mărită.

Acum, în fiecare zi, după sfîrșitul lucrului, după ce-și îndeplinește sarcinile obștești, Irena pleacă braț la braț cu soțul ei spre cuibul lor drag, casa pe care le-a repar-

tizat-o nu de mult sfatul popular. Trec însă înainte pe la mama ei de unde îl iau pe băiețuș. Când intră în casa mamei, Irena întreabă:

— Ce face azi Robert?

De cele mai multe ori i se răspunde „bine”, dar câteodată i se spune: „a spart un pahar”, sau „a zgâriat masa”, sau „a scos un ochi lui Ursulică”. Irena, ca o mamă răbdătoare, nu-l ceartă tare pe băiețușul drăguț, ea are doar experiență pedagogică...

Serile se scurg frumos și fericit în casa soților Eremia: se joacă amândoi cu copilul sau

citesc cărți împrumutate de la biblioteca fabricii, merg la teatru sau la plimbare. Amândoi sînt îndrăgostiți de operetă, au văzut de curînd „Văduva veselă” și „Casa cu trei fete” și spun că atîta le-a plăcut încît vor să le mai vadă o dată.

Îmi veți spune: o poveste obișnuită despre o tînără familie din R.P.R. Da, cît se poate de obișnuită, dar tocmai aici e frumusețea: că fericirea simplă, calmă a devenit un lucru obișnuit la noi.

B. DUMITRESCU

1. Lucrul s-a terminat, iar tînerele muncitoare s-au adunat într-o consfătuire fulger a brîgăzii. Se sfătuiesc cu malstorîța, cercetînd cu atenție graficul producției din ultimele zile: „E bine, dar se poate și mai bine, și-dacă se poate înseamnă că vom face!”

2. „Ei, acum dac-am venit acasă, îi zice Irena lui Robert, dragălașul ei copil, o să ne jucăm puțin... Spune drept, ți-a fost dor de mama?”

3. Astă seară mergem la operetă. Rochia asta de taftă

neagră îmi vine bine. Dar păru-l oare cum să-l port?

4. Soții Eremia s-au întors de la teatru și s-au așezat la masă. Rîd și vorbesc încetîșor să nu-l scoale pe copilul care doarme liniștit. Despre ce vorbesc? Despre toate: despre munca la fabrică, despre teatru și despre Robert, dar mai ales despre ei, despre fericirea lor, pe care, asemenea fetei cîrîi altor mii și sute de mii de tineri, o datorează regimului democrat-popular.

Ne scriu cititorii

NU VOM ÎNTÎRZIA SĂ LUĂM ATITUDINE

În ultimul număr a revistei noastre a fost publicată scrisoarea deschisă adresată de Christian Echard, secretar general al F.M.T.D., d-lui Thomas Greff — colaborator al ziarului „Allgemeine Sontagszeitung” din R.F.G., care se declară împotriva festivalului.

Dl. Heinz Bastian, conducător al secției de tineret a Uniunii pentru arta dramatică și al Teatrului regional din Nord-Rin-Westfalia, ne-a adresat, ca urmare a acestei inserări, o scrisoare din care redăm cîteva extrase:

„Cîtînd scrisoarea dv., m-am gîndit s-o fac cunoscută uniunii noastre pentru arta dramatică și teatrului regional. Ea merită să fie cunoscută de membrii noștri tineri. În calitatea mea de conducător al secției de tineret a organizației din Nord-Rin-Westfalia, consider de datoria mea să aduc la cunoștința tineretului din Rin și Ruhr poziția d-lui Thomas Greff pe de o parte, și pe de altă parte răspunsul secretarului vostru general. Există numeroși tineri, membri ai uniunii noastre (arțiști amatori și interpreți de dansuri populare), care de mulți ani au putut să se convingă că la aceste sărbători ale tineretului este promovată înțelegerea internațională. Tinerii din toate țările, de toate naționalitățile, fără deosebire de religie, ideologie sau de rasă, se întîlnesc la festivaluri pentru a discuta problemele lor, într-o atmosferă prietenească. A stropi cu norol festivalul înseamnă a sabota cauza înțelegerii în lume. Datoria noastră este de a ne opune cu fermitate unor asemenea denigrări. În ceea ce ne privește, vă asigur, dragi prieteni, că nu vom întîrzia să luăm poziție în fața opiniei publice. Dacă eu, personal, n-am asistat încă niciodată la aceste sărbători, tinerii care au participat la Festivalurile de la București, Varșovia și Moscova sînt martori ai adevărului și ai atmosferei de bucurie care domnea acolo...”

Al dv. HEINZ BASTIAN

AM GĂSIT NUMEROȘI PRIETENI

În 1956, cînd am citit pentru prima oară revista „Tineretul lumii”, mi s-a părut atît de interesantă încît am început s-o cumpăr cu regulă. Îmi plac reportajele, fotografiile care îmi fac cunoscute alte țări și discuțiile ce se angajează între cititorii revistei, precum și între diverse organizații internaționale în legătură cu viitorul și pacea în lume.

Urmează în această revistă a tineretului viața ce se desfășoară atît în micul sat pierdut în mijlocul Africii, cît și în zgîrîie norii din Chicago, în Răsărit cît și în Occident. Cu ajutorul rubricii pentru corespondență am astăzi numeroși prieteni în diferite părți ale lumii. Prin scrisorile trimise, ei îmi arată traiul lor, mai mult sau mai puțin fericit, și mă ajută să cunosc, prin schimb de cărți poștale ilustrate, timbre și alte obiecte, cu fiecare zi tot mai bine viața din țările lor, popoarele lor.

Al dv. RADU COȘCU
R. P. Romîna

AVEM ÎNCREDERE ÎN VICTORIE

Vreau să fac cunoscută „Tineretului lumii” părerea mea asupra celui de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului, ce va avea loc în capitala Austriei.

Pregătirile au început, și tineretul din toate țările lumii va fi oaspete al istoricului oraș — Viena. Ca și la Moscova, Budapesta, Praga sau Berlin, pentru un scop cu adevărat nobil, tinerii din cele 5 continente își vor strînge minile. Tineretul va demonstra bogăția culturii, a costumelor, a talentelor lui artistice și încă ceva mai mareț, mai omenesc, dragostea sa pentru pace și disprețul, ura față de război.

Trăim într-o epocă în care omenirea este amenințată de războiul atomic. Dar tineretul și forțele progresiste din lumea întreagă vor împiedica un nou măcel. În rînduri strînse, tineretul merge înainte spre un viitor luminos și spune: „Nu mai vrem Hiroșima”, am suferit destule masacre. Vrem fericire și pace!”

Noi, tineretul din secolul al XX-lea, apărăm cauza păcii. Avem încredere în victorie.

PEDRO LOPEZ SANCHEZ
Școala normală Ayotzinapa-Mexic

DIN MEXIC

Grupul revoluționar Guauhtenoc din Mexic ne trimite primul număr al buletinului său și ne scrie:

„Grupul revoluționar Guauhtenoc a hotărît în cursul ultimei sale adunări să intre în legătură cu «Tineretul lumii» și să-i exprime toată recunoștința pentru activitatea sa în slujba păcii și prieteniei între tinerii din lumea întreagă.”

TINERI

*cum
trăiți?*

Cum trăiesc tinerii din lumea întreagă în 1959? De ce probleme se lovesc ei? Aceste probleme sînt oare îndeosebi economice, culturale, sociale? Nu ar fi interesant să facem un vast tablou al situației tinerei generații din epoca noastră?

Invităm pe cititorii noștri la o astfel de inițiativă, în ancheta pe care o începem în cadrul pregătirilor în vederea celei de-a V-a Adunări a organizațiilor membre ale F.M.T.D., ce va avea loc la Praga între 10 și 18 august a.c.

Cititorii noștri știu, probabil, că printre subiectele ce vor fi puse în discuție în timpul adunării figurează și acesta: „Problemele economice și sociale ale tineretului în lumea de astăzi”.

În acest spirit ne-am adresat diferitelor organizații membre ale F.M.T.D. și le-am cerut să răspundă la întrebarea: „Ce probleme economice, culturale, sociale se pun în fața tineretului din țara dv.?”

Astăzi răspund organizațiile membre ale F.M.T.D. din Suedia și Madagascar.

O plagă tineretului ȘOMA

Dreptul la muncă a devenit problema cea mai importantă pentru tineretul de astăzi din Suedia. Tinerii care aspiră să-și realizeze proiectele și să

lucreze într-o atmosferă calmă și optimistă au în prezent în față un viitor nesigur.

În Suedia, șomajul e de proporții mai mici decît în multe

alte țări capitaliste, dar aceasta nu-l consolează pe tînărul suedez lovit de șomaj. Pe piața mîinii de lucru, situația este agravată de nu-

pentru suedez:

UWL

mărul mare de tineri născuți în 1940 și care acum au vârsta la care un tânăr trebuie să capete o slujbă. Această evoluție demografică este arătată de cifre: în 1955 existau 973.000 de tineri între 15 și 25 ani, în 1960 vor fi 1.037.000, și în 1965 vor fi 1.190.000.

Tineretul democrat din Suedia este de părere că toți oamenii ar trebui să aibă dreptul la muncă. Revindicările noastre cele mai importante sînt: reducerea timpului de muncă, îndeosebi pentru tinerii sub 18 ani, îmbunătățirea și mărirea numărului școlilor pentru pregătirea profesională, mai mult ajutor economic pentru învățămîntul superior, încît să-și poată dubla capacitatea, lărgirea comerțului cu țările socialiste, unde nu există crize.

Aceasta nu înseamnă că Tineretul democrat din Suedia crede că este posibil să se creeze o viață sigură pentru oameni în societatea capitalistă. Această problemă nu poate fi soluționată decît în socialism. Dar muncitorii suedezi știu din propria lor experiență că este posibil să se obțină succese în societatea existentă și în acest spirit ei luptă acum pentru soluționarea celor mai arzătoare probleme.

PROBLEMELE TINERETULUI SUEDEZ

Un scurt comentariu asupra propunerilor va preciza în același timp care sînt problemele tineretului suedez.

Industria suedeză s-a dezvoltat în anii de după cel de-al doilea război mondial. Productivitatea muncii a crescut de asemenea.

Trebuie totuși remarcat că, deși productivitatea a crescut,

durata muncii a rămas practică la același nivel de la sfîrșitul primului război mondial. Cine a profitat de această productivitate crescută? Cele mai mari profituri au fost luate de capitaliști.

Dezvoltarea tehnică impune, de asemenea, cele mai mari cerințe pentru tineret. Nivelul învățămîntului trebuie să fie ridicat, pentru a nu rămîne în urma progresului. Totuși, sistemul școlar suedez are probleme mari de revăzut. Nu este vorba numai de numărul crescînd al celor care nu au posibilitatea să se înscrie la școală din pricina locurilor limitate. Învățămîntul superior este și astăzi rezervat elevilor selecționați nu pe baza nivelului cunoștințelor, ci pe baza poziției economice a părinților. Numai 6% dintre studenți fac parte din clasa muncitoare, procent care este egal cu cel de acum 50 de ani.

Numai 15% dintre tineri capătă o pregătire profesională. Autoritățile au încercat să evite dezvoltarea necesară a școlilor de pregătire profesională. Rezultatul? În anul școlar 1955/1956, la fiecare 100 de locuri pentru pregătirea profesională existau 182 de tineri doritori să fie admiși.

Tineretul suedez privește cu îngrijorare situația actuală. În țara noastră, poporul vrea să profite de dezvoltarea tehnică și științifică. Este un paradox că tineretul din țara noastră este amenințat de șomaj. Pentru a-și asigura viitorul, este necesar ca tineretul să ducă o luptă victorioasă împotriva crizei care se dezvoltă.

ROLF UTBERG

președintele Tineretului democrat din Suedia

„Marea insulă” sub colonialism

Viața tinerilor din Madagascar este întunecată de tristețe și nesiguranță. Analfabetismul, șomajul sînt o dovadă. Dacă ei sînt ignoranți și săraci, aceasta se petrece nu pentru că sînt incapabili și lenegi, așa cum pretind colonialiștii francezi, ci pentru că sînt menținuți într-o situație de sclavie.

După 63 de ani de colonialism francez, la o populație de 5.000.000 de locuitori, 60% sînt încă analfabeți.

NICI O UNIVERSITATE ÎN MADAGASCAR

57% din copii nu pot fi școlarizați. Unele cantoane nu au școli, și tinerii de la sate trebuie să facă zilnic marșuri de 10 pînă la 40 km ca să ajungă la școală.

Cei care găsesc un loc în școală nu studiază limba, geografia și istoria malgașă decît o singură oră din 45 de ore de curs pe săptămînă.

Nu există nici o universitate în „marea insulă” și sînt acordate numai 185 de burse pentru cei care vor să studieze în facultățile din Franța.

25.000 DE ȘOMERI RECENZAȚI

Tineretul muncitor nu are o situație bună.

În Madagascar, numărul de șomeri crește de la o zi la alta. Conform recensămîntului sînt 25.000 șomeri. Pe de altă parte, tinerii care și-au terminat studiile, atît în Franța cît și în Madagascar, sînt, de asemenea, predestinați șomajului din lipsă de lucru.

Colonialiștii își procură mînă de lucru ieftină datorită muncitorilor forțate, ale căror abuzuri revoltătoare au ajuns vestite.

În prezent, costul vieții se ridică simțitor. În timp ce 1 kg de carne costă 200 fr., un kg de orez — 28 fr., chiria lunară — 2.500 fr. și impozitul anual — 3.000 fr., tînărul muncitor nu cîștigă decît 24 — 29 fr. pe oră, iar ucenicii de 14 — 15 ani nu primesc decît 50% din acest salariu.

VIAȚA GREA DE LA ȚARĂ

Principiul la muncă egală salariu egal nu este aplicat.

Tinerii țărani duc o viață mizerabilă. Nu dispun decît de unelte primitive. Se acordă un ajutor material numai unei minorități de țărani. La aceasta se adaugă prețurile foarte mici oferite pentru produsele lor, muncile forțate și impozitele mari.

Pentru fete, viitorul este și mai întunecat. Ele vin în marile orașe și aci duc o viață de prostituție, din cauza lipsei de lucru, sau se angajează ca servitoare, pentru un salariu derizoriu și în condiții în care nu le este respectată demnitatea.

Dar tineretul malgaș nu suportă liniștit această situație. El este credincios idealurilor patriotice ale mișcării ilegale a tineretului, creată în 1912, ai cărei conducători au fost deportați de colonialiști.

După represiunea din 1947, care s-a soldat cu 20.000 de prizonieri și 90.000 de morți, la procesul de la Tananarive, din octombrie 1948, 44 de inculpați aveau între 18 și 30 de ani.

Tineretul acționează prin greve și manifestații, sprijinit de Asociația tineretului democrat din Madagascar, care luptă pentru o viață mai bună pentru tineretul malgaș.

RAMAMONJISOA CLÉMENT

secretar general al Asociației tineretului democrat din Madagascar

FLĂCĂI ȘI FETE

din Bonțida

(Ce s-ar putea spune despre ei într-un scurt scenariu de film)

Acțiunea se petrece în satul Bonțida, raionul Gherla.

Personajele: flăcăi și fete din Bonțida, printre care și câțiva vîrstnici.

Decorul — cel natural: satul (cu căminul cultural, școlile, fostul castel — așezat într-un parc imens — al grofului Bamfi Miklos, sediul și acareturile Gospodăriei colective „23 August“, multe case noi etc. și împrejurimile — ogoare cu și fără haturi)...

I

Parc vechi cu copaci falnici, uriași, sub care se așterne, ca un covor smaraldiu, pajiștea moale și mătăsoasă. Pe sub coroanele rotative și foșnitoare se văd, perechi-perechi, fete și flăcăi în pitorești costume ardelenesti, pășind agale ori așezați pe covorul verde. Elemente de idilă. Zi de sârbătoare. De undeva răzbat melodii îndrăcite de hore și ceardașuri. Într-un luminiș descoperim hora tinerească. Flăcăi și fete se învîrtesc cu foc. În mijloc, lăutarii Endre și Bella mînuiesc arcușurile pînă-i trec sudorile. Pe de lături stau țărani și țărance în vîrstă, privindu-și odraslele avîntate în joc. Cei care atunci vin salută ceremonios, însoțind vorbele cu un gest al mîinii sau plecîndu-se ușor de mijloc.

Și unii și alții — romîni și maghiari — vorbesc deopotrivă romînește și ungurește.

După ce își strîng mîinile cu putere, se așază alături, tăifăsuind despre unele și despre altele. În timp ce privesc cu vădită admirație și mîndrie iureșul dansului. Două femei osebite în port, după cum osebite li-s și numele, Ilona și Maria, se apleacă una spre cealaltă, își șoptesc ceva, rîd subțire și-și dau coate. Privirile le sînt ațintite asupra unei perechi. Flăcăul și fata joacă domol, cu brațele petrecute strîns pe după mijloc și ochii pierduți unul într-ai celuilalt. E limpede că li-s inimile vrăjite. Feciorul e Marcel Oltean, iar codana e Anna Bann. Deodată însă cele

două vecine își alungă zîmbetul de pe chipuri. O vreme tac îngîndurate. Vorba o începe cea mai în vîrstă, Ilona, îndemnată de amintiri:

— Ții minte cum ne striga groful Bamfi cînd ne aducea aici să-i curățăm parcul?

— Dar parcă numai atunci?

— Din „cățea“ și „slugă“ nu ne scoțea...

— Eram slugi, așa-i, dar fecior de cățea era el, Bamfi Miklos!

— Eram slugi că n-aveam pămîntul nostru. Toată moșia era a lui, iar noi, tot satul, „biriși“*, așa cum s-au pomenit și moșii noștri...

Perechea a făcut un ocol horii și se află iar în dreptul lor.

Vorbește Maria, o femeie înaltă, cu fața prelungă și aspră:

* Dîjmași.

— Cînd auzea că vreun flăcău sau vreo fată de romîn vrea să se însoare cu o ungueroaică sau un ungar, și pe unii, și pe alții ne alunga cu biciul și ne blestema ca o cotoroanță...

Cele două privesc, într-o rariște, ruinele castelului grofului: ziduri groase, povîrnite, distruse de foc și de dinamită pusă de grof cu mîna lui, în 1944, cînd, știind pesemne ce-l așteaptă, a fugit împreună cu nemții cantonați la el. Fiica grofului se „încurcase“ cu „oberul“ SS și au plecat cu avionul.

Grăiește tot cea înaltă, rîzînd sec, cu luciri ciudate în priviri:

— Dacă s-ar întoarce acum Bamfi și ne-ar vedea uniți în colectivă și încuscindu-ne, ar plesni rîzna-n el.

— Din mormînt nu se întoarce nimeni. Tot așa nici vremurile acelea n-au să mai revie.

Lăutarii „zic“ o horă săltăreață.

Flăcăii se pornesc pe chiote și strigături:

*Iu, iu, măi, nu sta deoparte,
Intră-n colectivă, frate,
Dacă vrei să ai bucate
Să se mire șapte satel...*

2

O după-amiază, spre seară. Zarea se întunecă. Nori negri se ridică dinspre miazănoapte. Vântul se întetește, aplecând copacii și holdele, stârnind colbul de pe drumuri.

Se vestește furtună. Lanul întins, fără haturi, al colectivei este abia secerat. Snopii sînt împrăștiați pe cîmp. Și s-ar putea să bată pustia de grindină. Colectiviștii sînt puțini, n-au să poată să-i strîngă înainte de a se năpusti furtuna. Și e acolo, amenințată, o bună parte din recolta gospodăriei. Dar iată că dinspre sat vine alergînd o ceată numeroasă de tineri. În fruntea lor pășește un flăcău

1 — Pentru cele 390 de zile-muncă pe care le-au făcut împreună anul trecut în gospodăria colectivă, Marcel și Anna au primit alțea produse încît ar fi putut îndestula o familie mult mai numeroasă

2 — Flăcăii și fetele Bonțidei sînt aprigi la joc

vînjos. E Blaga Ștefan, secretarul organizației U.T.M., care, împreună cu cîțiva membri ai organizației, a așunat în grabă pe toți utemiștii și tinerii din gospodărie aflați pe la alte munci și i-a adus încoace. Ca furnicile se răsfire în grabă pe lan. Umblă ca sfîrlezele. Marcel și Anna aleargă alături. Se luptă cu vije-lia care caută să le smulgă din brațe snopii, să-i doboare. Spicele îi lovesc peste obraji. Oare va ieși biruitoare stihia dezlănțuită risipind truda și pîinea oamenilor? Cîțiva tineri sînt doborîți, dar se ridică din nou, nu se dau bătuti. Un ceas și mai bine durează această aspră hîrjoană. Clăile se ridică una după alta. Se cară și se clădesc ultimii snopi. Furtuna se dezlănțuie cu șuvoaie violente de apă și plumbi de grindină. Dar biruitori au ieșit oamenii. Unirea i-a făcut mai puternici...

3

Seară tîrzie. Luminile se sting rînd pe rînd. Scîrțîitul carelor s-a ostit pe uliți. Cîte un grivei mai latră rar și răgușit la... luna ce se înalță, vorba poetului, „mare cît o mămăligă”.

La căminul cultural e încă lumină.

Lumină și veselie și ropot de pași pe podea în cadența strunelor de vioară. Echipa de dansuri repetă. Cu chipurile aprinse, flăcăii și fetele se țin de mijloc. Ursuț Nelu joacă zvelt și mlădios cu Riga Maria cea chipeșă. Dérment Márton cu Ursuț Margareta. Șirul se completează cu Pop Iacob și Peter Frâncisc, fiecare cu partenerii lor. De la sîrbă și brîu trec la ceardașuri, apoi la alte jocuri romînești și maghiare, cu pas săltat ori domol, cum poruncește vioara și datina.

Părăsim pe veseli dansatori și trecem într-o cameră vecină, unde se aud distinct replicile unei piese. Echipa de teatru îndrumată de directorul căminului cultural și de învățătorul Kovacs repetă piesa într-un act „Morișca”.

Pe gardul din fața căminului, un afiș scris de mînă anunță, în romînește și ungurește, spectacolul urmat de bal care va fi dat de echipa artistică de agitație a tinerilor romîni și maghiari din Bonțida.

4

Una din clasele Școlii de 7 ani. În bănci nu se află școlari, ci frații lor mai mari. Sub îndrumarea comitetului de partid din comună, utemiștii au organizat o adunare deschisă unde au fost invitați numeroși tineri neocollectiviști. Scopul: cîțiva dintre cei mai harnici tineri din gospodăria colectivă să vorbească celorlalți despre cîștigurile pe care ei le obțin. Iată-i vorbind pe Ștefan Blaga, pe Iacob Pop, pe Sofia Rusu și Iosif Puztai. Fiecare arată cum a muncit în gospodărie de a reușit să ducă în hambarul de acasă care întregi de produse; toată adunarea e numai ochi și urechi. Pe multe chipuri se poate citi frămîntarea. Un flăcău înalt, blond, cu părul răvășit și fața aprinsă roagă pe Blaga, dacă are lael Statutul G.A.C., să citească de acolo cîteva paragrafe care l-ar interesa. Dorința îi este satisfăcută. După ce Blaga termină de citit, se așterne pentru o clipă liniștea. O bancă scîrțîie tare. Toți privesc într-acolo. Se ridică în picioare cel care a cerut să se citească din statut.

— Eu aș vrea să vin cu cererea, ce credeți, are să mă primească adunarea generală? E mai bine la voi. Mă știți cum muncesc. Și nevastă-mea știe lucra bine.

— Vino, vino, are să te primească! Îl îndemnă din toată inima Ștefan Blaga, secretarul organizației U.T.M. din colectivă.

Abia se așază tînărul că se ridică din primele bănci Mihai și Ion Fărăgău. Șpun aproape aceleași cuvinte ca și pre-

cedentul. Zeci de glasuri îi îndeamnă la fel. S-au ridicat apoi încă vreo zece...

Toți aceia au căpătat în curînd titlul de colectivîști. Fac parte din „noua promoție” de 62 de familii care au fost primite anul trecut în colectivă...

5

Nuntă mare. Nuntă ardelenescă cu tarafuri de lăutari vestiți și olăcari neîntrecuți. Nuntă în colectivă. Mirii, fericiții, sînt Marcel Oltean și Anna Bann.

Colectiviștii — toate cele 400 de familii înfrățite, romîni și maghiari la un loc — s-au adunat să ureze fericire tinerei perechi. Iar olăcarul, îndrituit de toți să facă cunoscută zestrea mirilor în fața nuntașilor, e Gheorghe Morar, președintele gospodăriei. Mîndru, el cere plosca, gustă din vinars, își drege glasul și începe:

*Colectiva noastră-i mare :
Peste mia de hectare,
Grajduri și cirezi de vaci,
Hergheii de nărăvași,
Iuți ca vîntul
Și ca gîndul...
Vreo trei turme de mioare
Și-o fermă de păsări are,
Acareturi—fel și soi...
Să vină și-alții la noi,
Să le facem zestre-aleasă
Cum are mireasa noastră...*

IANCU CĂRDASU

3 — Gheorghe Mureșan, secretarul Comitetului comunal de partid din Bonțida, sînd la sfat cu colectivîștii, se interesează și de viața noulor familii a lui Oltean

4 — Marcel și Anna vor avea în curînd... un moștenitor. Pentru un asemenea eveniment merită să bei un pahar de vin!

**FACEȚI
CUNOȘTINȚĂ
CU TINERII DIN
ASIA ȘI
AFRICA**

Cu prilejul zilei de 24 aprilie, Ziua mondială a tineretului pentru coexistență pașnică și împotriva colonialismului, publicăm mai jos adresele unor tineri din Asia și Africa care vor să corespundeză cu tineri din toate țările lumii:

KAWEL SINGH ASIATIC BAZAAR, 25 Second Street, Benoni, Transvaal, Africa de Sud; în limba engleză.

A. D. MANNDHARA, 599 Chasando Tole, Kathmandu, Nepal; în limba engleză, despre filatelie, cu tineri din toate țările.

HAFI RIAD, TARIK-EL JADIDA, Rue Boustani 78, Liban; student, 19 ani, în limbile arabă și franceză, îndeosebi cu fete din orice țară.

W. A. DE ZILVA, „Pearl Bank”, Wailana, Panad Ura, Ceylon; în limba engleză.

Z.M. JAWZY, 71 Bd. Marwan Street, Giza, R.A.U.; tânăr, 17 ani, în limba engleză.

ALOK B. GUHA, „World Youth” correspondent, P 21, Raya Basanta Roy Road, Calcutta — 29, India; în limba engleză.

AGHA HABIBUTTAH KHAN, 502 Sadar, Cant. Hyderabad (Sind), West Pakistan; 18 ani, în limba engleză, cu orice țară.

JACHAR A. MAMEDOV, ul. Moustafa Soubhi 114, Baku 9, U.R.S.S.; student, 19 ani, în limbile engleză, franceză, turcă, rusă, pe teme diferite.

J. R. HLA KHAING, nr. 109 Block 7, Maymyo, Birmania; în limba engleză, despre cinema, teatru, sport.

MOHAMED ABDEL GALIL, Comboni Boys' School, Atbara, Sudan BP. 14; în limba engleză.

SJECH ALAYDRUS, Ketapang Ketjil 8, Surabaya, Indonezia; student, 19 ani, în limba engleză, despre timbre și cărți poștale.

CATALANO VINCZENT, 10 rue de Ferryville, Tunis, Tunisia; în limba franceză.

HO THINH DAT, 17 Lang-Ong-Hanoi, R. D. Vietnam; în limbile franceză, engleză și chineză, schimb de timbre și cutii de chibrituri, cu tineri din toate țările.

SURESH KUMAR AGARWAL, C/O Ruby General Insurance Co. 184 Halwasiya Bldg Lucknow, India; 16 ani, în limba engleză, despre timbre, fotografii, cărți poștale și reviste ilustrate.

RADHI BAHROUN, Mghirbi 112, Rue de Serbie, Tunis, Tunisia; în limbile franceză și arabă.

B. B. CHOPRA, H. Nr. 5.877, W. Nr. 111, Ambala City Punjab, India; 25 de ani, în limba engleză, cu tineri din toate țările, despre filatelie și cărți poștale.

SALIM D. ARSHAD, Arshad House, Nawan Shahr, Multan Gannt, West Pakistan; 25 de ani, în limba engleză, cu tineri din toate țările, despre timbre și cutii de chibrituri.

VINCENTIAOEN, Djl. Djamudja 17, Bandung, Indonezia; în limbile engleză, germană, cu tineri din toate țările, despre timbre, sport și muzică.

KYAW HEIN, Pyilonenaing Qtr. Kyaukse, Birmania; în limba engleză, despre cărți poștale și timbre.

LALLITH SAMARASEKERA, 121 Averiawatte Road, Wattala, Ceylon; 17 ani, în limba engleză, despre timbre, plicuri festive, sport, cinema, reviste ilustrate, muzică populară, cărți poștale.

NADER BAZARBASHY, Ismaleyeh, Showki Str. Aleppo, Siria, R.A.U.; în limbile engleză și arabă, despre filatelie și cărți poștale.

SWANTJE GHAN, 21 Talang Djawa, Palembang, Indonezia; în limba engleză, pe teme diferite.

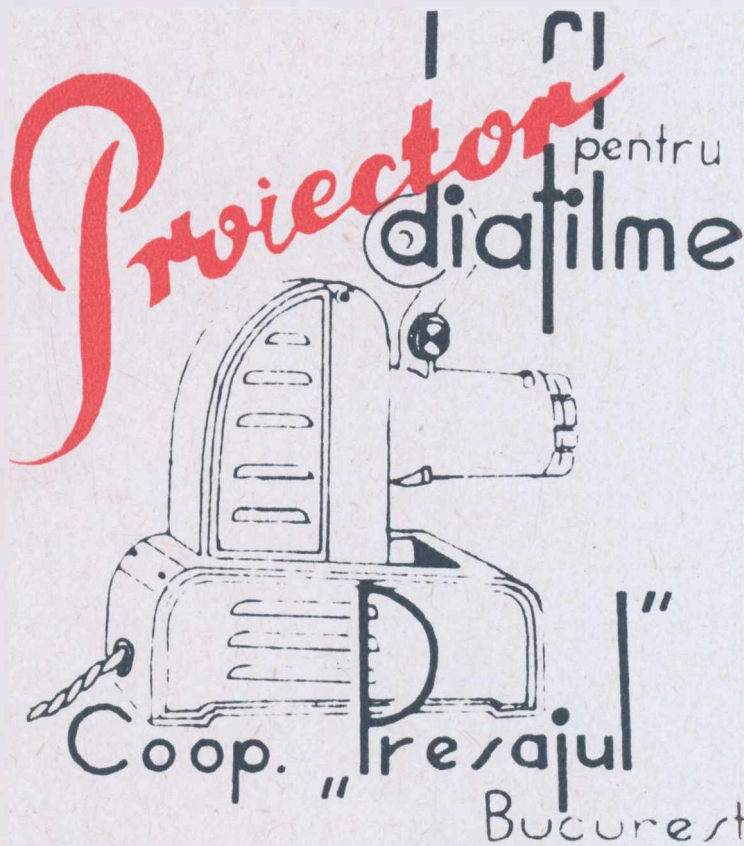
**COOPERATIVA
„PRESAJUL”**

BUCUREȘTI str. Sf. Apostoli nr. 34 Telefon 15.04.42

execută:

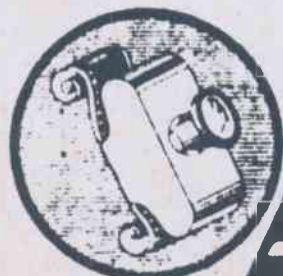
**DIASCOAPE, PROIECTOARE
pentru proiectarea diafilmelor necesare în grădinițe de copii, școli, cămine culturale etc.**

Comenzile se trimit pe adresa indicată mai sus

Nu uitați!

**STUDIOUL
DE DIAFILME
„ION CREANGĂ”**

SE POT VIZIONA CU
DIASCOAPE
ȘI APARATE
DE PROIECȚIE

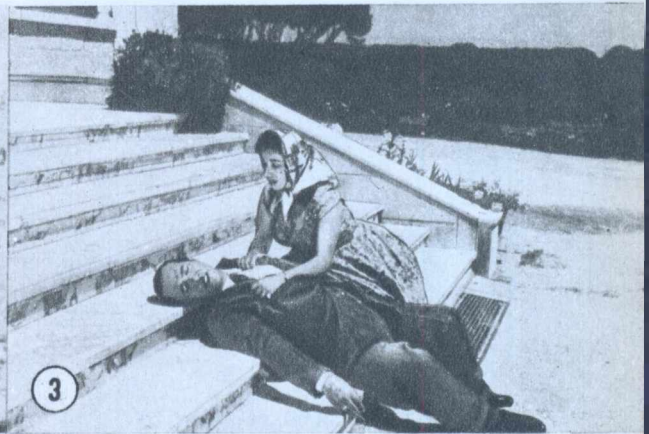
DE VÎNZARE LA TOATE LIBRĂRIILE DIN TARĂ

CINEMATOGRAFIA LIBANEZĂ

de Noubor A. YERETZIAN

Eroina Nazha Younés din filmul „Ila Elne” („Spre necunoscut”)
- O scenă din „Primul cîntec”
- Cadru din „Întîlnire cu speranța”

Pentru a găsi prima noastră încercare cinematografică trebuie să ne întoarcem la anul 1947. Este vorba despre un film de scurt metraj intitulat „Kawkab El-Sahra” („Steuca deșertului”), turnat aproape în întregime în exterior cu regizori, tehnicieni și actori lipsiți de experiență. Imaginea și sonorizarea erau atât de defectuoase, încît filmul a fost retras după 48 de ore de proiecție.

A doua încercare, mult mai serioasă și pretențioasă, a avut loc în 1950. Un regizor egiptean, Hussein Fanzî, precum și tehnicienii din țara sa au fost invitați de firma „Toura film” să monteze un film „libanez”. Au fost angajați Bahane și Mouhamed Salmene, actori din țara noastră, și a fost realizat filmul „Arouss Loubnan” („Mireasa din Liban”). Timp de 3 săptămîni s-a bucurat de un succes umitor pentru vremea aceea. Totuși, pentru amatorul de cinema adevărat, acest film era de o naivitate dezarmantă, interpretarea fiind forțată la extrem, iar utilizarea prea abundentă a naturii libaneze lăsa puțin loc pentru desfășurarea acțiunii. Cu toate acestea, spiritul național era puternic exprimat în film, ceea ce ni se pare esențial.

„Mireasa din Liban” era un început bun și aducea chiar un câștig producătorului său. Dar după aceea „Toura film” a dispărut; nu se știe încă din ce cauză.

După 5 ani de inițiative, în 1955, a fost amenajat la Beirut un studio foarte modest, cu un laborator. Era studioul „Arz”. Primul film pe care l-a produs, intitulat „Azzab-El-Damir” („Chinul remușcării”), n-a adus nimic nou față de „Mireasa din Liban”: decoruri pur libaneze, scenarii și multe acțiuni melodramatice, aceeași interpretare puerilă și același convenționalism nalt în punerea în scenă (Georges Kahi). Cinematografia libaneză nu înregistrase încă nici un succes. Kahi nu era decît un amator cu un gust și o tehnică foarte discutabile.

1957 a fost un an prodigios. Au apărut pe ecran 3 filme, dintre care unul

excepțional: „Ila Elne” („Spre necunoscut”), „Zikrayat” („Amintiri”) și „Kalmene wa Jassad” („Un trup și două inimi”). Primul a reprezentat Libanul cu cinste la Festivalul internațional al filmului de la Cannes din 1957. Era realizat de un tânăr amator, Georges Nasser, care câștigase oarecare experiență în Franța și în alte țări.

Pentru prima dată, un film dezbătea o problemă de o actualitate arzătoare: „emigrarea”. Se povestea cu multă sinceritate și sobrietate odiseea unui tată de familie care, vrînd să facă avere în străinătate, se îmbarcă într-o zi pentru a merge în țări îndepărtate. După 10 ani este obligat să se reîntoarcă la ai săi, mai sărac decît oricînd. Unul dintre fiii săi arde, de asemenea, de dorința de a emigra la rîndul său. Soarta tatălui său îl servește drept lecție. Filmul se termină cu morală: la ce-ți folosește să-ți părăsești propria țară pentru a căuta norocul aiurea? Trebuie să rămii acasă și să contribui la prosperitatea pămîntului natal.

„Spre necunoscut” încintă prin sinceritatea tonului, prin caracterul autentic național al ambianței și al dramel pe care le descrie și, în sfîrșit, prin profundul umanism ce reiese din imaginile sale. Insuși Georges Sadoul, vestitul critic al revistei „Lettres françaises”, a salutată prezența filmului lui Georges Nasser la Cannes prin cuvintele: „Prefer acest film, deși este de o mentalitate naivă, dar de o rezonanță pur națională, în locul multiplexelor superproducțiilor hollywoodiene”.

Georges Nasser a fost o descoperire pentru Liban. El călătorește adeseori de la Beirut la Londra, unde toarnă cîteva documentare. Credem că va reveni, desigur, la filmele de lung metraj cu lucrări mai perfecționate.

„Un trup și două inimi” a fost o lucrare care a dezamăgit pe toți amatorii de cinema din Liban, pentru că ea nu exprima nimic din adevăratul Liban — din obiceiurile și din natura sa. Interpretarea lui Amar și Hassan Sadek era totuși încurajatoare.

FESTIVAL MONDIAL AL TINERETULUI ȘI
DENTILOR PENTRU PACE ȘI PRIETENIE

VIENA

26 IULIE - 4 AUGUST 1959

